

POSTAL REGD.NO.PRAKASAM/16/2021-2023

REGD.NO. 37926/83

ESTABLISHED : 1983

నవంబరు 2022

వెల - ₹ 10.00

సాయిబాబా

ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మహాపత్రిక

సంపుటి: 40 సంచిక: 07

20TH SEPTEMBER, 2022

సాయిబాబుడు నిత్య యోత్త చేసిన లొంగే వనం

'సాయిబాబు'

రీథిడి దల్చిన భక్తులు సాయికి ప్రధాన నివాసస్థలాలయిన గురుస్థానము, సమాధి మందిరము, ద్వారకామాయి, చావడిలతోపాటు సాయి నిత్యము వేంచేసిన లెండి తోటను, అందులో ఆయన స్థాపించిన సంద భిషానికి, వారు సంరక్షించి పెంచిన మూడు వృక్షాలకు ప్రదక్షిణ నమస్కారాలుచేసి, వాలికిసీరుయిచ్చిన బావిని సందల్చిస్తారు. నందభిషానికి తూర్పుగా జౌదుంబరము (మేడి చెట్టు లేక అత్తిచెట్టు), పడుమరగా ఒక మందిరము, తూర్పున ఒక చిన్న మందిరము వున్నాయి. వాటికి ఈశాన్యంగా ఒక రాతిమీద పాదుకలు ప్రతిష్ఠించి వుంటాయి. ఆ కట్టడం అమీమ్మదాన్ భవాని మెహాతా అనే బాబా భక్తుని సమాధి. దాని పక్కనే నేలబారుగా ఒక బండ, దాని మీదుగా పాదుకా చిహ్నాలు వుంటాయి. అది ముక్కారాం అనే సాయిభక్తుని సమాధి. పీటిధూల గులించి క్లప్పంగా తెలుసుకుండాము.

అమీనా భవాసీ మెహాతా

బొంబాయిలోని ఒక బ్రటిష్ ఫోటోర్మాఫ్ కంపెనీలో పనిచేస్తూ వుండేవాడు. కొన్నిసార్లు యాదుచ్చికంగా మాత్రమే శిలాంచి దల్చిని, బాబా మహిమను చవిచూశాక, బాబా భక్తుడుయ్యాడు. అంతేకాదు ఎంతోమంచిని దర్శనానికి శిలాంచి తీసుకువచ్చేవాడు. తర్వాత ఈయనే గుజరాత్ లో ప్రప్రథమంగా సాయిబాబా గులించి చిన్న పుస్తకం ప్రచురించారు. అతడి భక్తికి బాబా సంతృప్తులు అయ్యారు కాబోలు, అతని సమాధికి తమకు ప్రీతి పొత్తుమైన లిండిలో శాశ్వతంగా స్థానం కల్పించారు.

ముక్కారాము హండేర్ వాస్తవ్యాడు. తరచూ శిలాంచి వస్తూ వుండేవాడు. తర్వాత సంసారాన్ని త్వజించి బాబా వలె కష్టా ధరించి సాధుజీవితాన్ని గడిపాడు. కాసీ ఏ కారణంగానైనా బాబాను అనుకరించ చూడటం అపచారమేకాక ఎంతో ప్రమాదకరమైనది. సాయి మహాసమాధి చెందిన తర్వాత కొంతకాలానికి అతడు ఒక రోజున

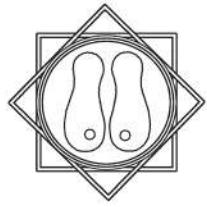
ద్వారకామాయిలో ప్రవేశించి వెనుక సాయి కూర్చున్న ఆసనంపై కూర్చున్నాడు. అమాయక్కలేన ప్రజలు సాయి అతనిని తమ గద్దెకు అంటే తమ సద్గురుపీఠానికి వారసుడిగా ఎన్నుకున్నారని తలచి అతని పాదాలపై పడటం ప్రారంభించారు. తర్వాత అతడు పశ్చాత్తాపం చెంది తానొక రుగ్గుతతో చిరకాలం బాధ పడుతున్నానని, అది గద్దెపై కూర్చుంటే తగ్గగలదన్న ఆశతో కూర్చున్నానని స్పష్టం చేశాడు. అతడు తర్వాత శిలాంచిలోనే నివసించి అక్కడే మరణించాడు.

ఇలానే సాయి మహాసమాధి చెందిన తర్వాత ఆయనను చిరకాలం భక్తితద్దలతో సేవించి ఫకీరు జీవితాన్ని గడిపిన అబ్బల్ బాబాను భక్తులు దల్చిని నమస్కరిస్తూ వుండేవారు. అందరూ అలా చేస్తుంటే తనకు నిజంగానే బిష్ణుక్కి కలిగిందని అనుకోకుండా వుండటం చాలా కష్టం. అది సద్గురుపీఠానికి కణోరమైన పరీక్ష. మిగతా 11వ పేజీలో

సాయిబాబా

అధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక మాసపత్రిక

OFFICIAL ORGAN OF SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

సంపుటి:40

నవంబరు-2022

సంచిక:07

పరమపూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాలచే స్థాపించబడిన వ్యక్తిక పత్రిక,
మన 'సాయిబాబా'

విషయ సూచిక

01.	సాయినాథుడు నిత్య యాత్ర చేసిన లెండీ ఏనం	'సాయిబాబా'	03
02.	పరిపుత్రులు	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	05
03.	అభయప్రదాత	పూజ్య గురుపత్ని శ్రీ అలివేలు మంగమ్మ	06
04.	మాతృదేవి స్వతులు	శ్రీమతి రమాదేవి	10
05.	వార్తాలాపము	శ్రీమతి అడిదం వేదవతి	12
06.	శ్రీశ్రీ మాతా ఆనందమయి జీవితం మరియు బోధులు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	15
07.	"ధర్మ రక్షణ రక్షితః"	శ్రీ పి. సుధాకర రెడ్డి	18
08.	సప్తశ్లోకర్	పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ	21
09.	మహాయోగి శ్రీ ప్రతాప కోటయ్య శాస్త్ర గారు	శ్రీమతి శ్రీదేవి	23
10.	ధ్యారకామాయి అనుభవమండపము	శ్రీమతి అన్నపూర్ణ	26
11.	ఆచార్యుని అద్భుత లీలలు	శ్రీ సాయికుమార్	28

చిరునామా

Sri Manga Bharadwaja Trust,
Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar,
Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad - 500068
Phone No. +91 - 74160 41550
www.saibharadwaja.org
www.saimasterforums.org

ఫోన్ ఎడిటర్: డా॥ ఆర్.ఎస్. శశిధర్, పిపోచ్. డి

చందు వివరములు

విడి ప్రతి	:	రూ. 10-00
సంవత్సర చంద	:	రూ. 100-00

సాయిబాబా పత్రికలో వెలువు వ్యోమాలకు, ఉభప్రాయోలకు ఉయ్యా రచయితలే బోధ్యము.

పరిష్కార

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్సిరాల భరద్వాజ

ప్రశ్న:- దేవతలు మనో కల్పితములా, నిజంగా వున్నారా? పరబ్రహ్మ సద్గురువుగానూ, అవతారముగానూ తప్ప -మానవాకృతి గానే తప్ప - దేవతలుగా ఉండడా?

- శ్రీ యం. వి. రెడ్డి, తఱకు

జవాబు : - పరబ్రహ్మ సద్గురువుగా తప్ప అవతరించడు. అవతార కార్యాన్నసులంబి తగులీటిన తన మాయకు కట్టుబడి అవతరిస్తాడు. కృష్ణుడు దైవమే అయినా కౌరవులు దుష్టులన్న భావంతోనే అవతరిస్తాడు. అన్నీ తానన్నది తన అంతరంగంలోనే యుంటుంది, అటి ఒకానొక యోగస్తుతిలో. అందుకే ఉత్తరగీతలో అర్జునుడు తనకు చెప్పిన భగవద్గీత మరచానని, మరలా చెప్పమని కోరితే “అటి యోగస్తుతిలో చెప్పేను, యిష్టుడు మరలా చెప్ప వీలుకాదు” అంటాడు. సద్గురువుకు పరిమితమైన అవతార కార్యముండడు. సదా పరబ్రహ్మమేలా ఉంటుందో అలానే ఉంటాడు. అన్నీ తానే అయిన స్థితిలో ఉంటాడు. అందుకే వారికి ప్రత్యేకమైన అవతార కార్యముండడు.

పరబ్రహ్మలో ఒక అంశము సగుణబ్రహ్మమై విశ్వమవుతుంది - “పాదిస్య విశ్వభూతాని” అన్నట్లు. ఆ విశ్వం సగుణ బ్రహ్మయొక్క దేహం రూపం. దాని అంగాలు దేవతలు పురుషసూక్తం చెప్పినట్లు. దాని ఆత్మగా ఉన్న పరబ్రహ్మ వైపుమండి ఆయన దేహము, అవయవాలు జిన్నంగావు - మన దేహము, యింటియాలు జిన్నంగా అనుభవంగానట్టే. కాని యింటియాలు అవయవాల వైపు నుండి దేవతలవైపు నుండి చూస్తే వారు భాగాలు మాత్రమే. సమష్టి గారు. అందుకే పరబ్రహ్మ స్వరూపియైన సద్గురువుకు దేవతలు ఆధీనులు. వారిని తిండి గుడ్డల కాశ్యాల్సే, లక్ష్మి వారి ఆదేశానుసారం మనను కట్టాక్కించి తీరాలి.

దేవతలుండడమన్నది మనకిప్పుడు గోచరించే జగత్తు, దేహింటియాలూ ఎంత వాస్తవమో అంతే వాస్తవాలు. ఎక్కువాగాదు తక్కువాగాదు. మాయలోనుండి చూస్తే నిజంగా వుంటారు. ఆత్మ దృష్టితో చూస్తే “ఏకంసత్తే” సత్యమైన ఉనికిగల దొక్కటే. నవలా రచనలో రచయిత తననొక పాత్రగా ప్రవేశపెట్టుకొనడంలాంటిది సద్గురువు యొక్క రూపం. ఇతర పాత్రలూ అతడి మనిశురూపాలే అయినా తన ప్రతిరూపం మాత్రము అవేటి కాని లీతిన తాను, మిగిలిన పాత్రలేటి కానివిధంగా ఆ పాత్రలన్నీ అతని ప్రతినిధి యొక్క మూలతత్త్వం (రచయిత మనసు) యొక్క రూపాలు.

కృష్ణుడు భగవద్గీతలో తన తత్వం గురించి “యథామామ్” అన్నది ఆయన ప్రత్యేకమైన యోగస్తుతిలో చెప్పినవి మాత్రమే. ఉత్తరగీత ప్రమాణం చూపానుగా? సద్గురువు ఎల్లప్పుడూ అట్టి స్థితిలోనే ఉంటాడు. అందుకే ‘శ్రీ గురుచరిత్ర’, ‘సాయిలీలామృతాలలో దేవతలే తమ భక్తులను సద్గురువు నాశ్యయించమనడం చూడవచ్చు.

సద్గురువు సగుణ నిర్గుణ బ్రహ్మల సమైక్య రూపమని తెలిసిన భక్తుల దృష్టిలో వేరు దైవాలంటూ వుండరు. బొధ్యులు, జైనులూ, సూఫీల ధర్మాలకు గూడ మూలమిదే. “గురువే సకల దేవతలున్నా” అన్న సాయి సూక్తే. ఈ సత్యాన్ని వాక్యరూపంగా గాక దృష్టయూపంగా గుర్తుంచుకోడానికి శిలిడీలో భక్తులు విగ్రహ ప్రతిష్ఠ చేసినది. •

(జూన్ 2012 సాయంత్రముల మాసపత్రిక నుండి)

భార్య యొవ్వుదాట

పూజ్య గురుపత్రి శ్రీ అలివేలు మంగళ్లు

‘భయము’ అన్నది చాలా భయంకరమైన విషయము. అసలు భయమంటే ఏమిటో అది మనందలికీ చాలా సందర్శాలలో అనుభవమవుతుంది గనుక తెలుసు.

భయము అనేక రకాలు. సాధారణంగా క్రూర జంతువులను చూస్తే ఎవరిక్కే భయమేస్తుంది. ఉదాహరణకు పులి, సింహము, పొము మొట్టి మనలను కరుస్తాయి, ప్రాణాలు తీస్తాయి గనుక భయపడడం సహజమే! కానీ కొంతమంచికి మనకేమీ హాని చేయని జీవులను చూస్తేగూడ భయమేస్తుంది. పిల్లిని చూసి కొందరు భయపడితే, బల్లిని చూసి భయపడేవారు కొందరు. కొందరు పురుగులను చూసి, ఎలుకలను చూసి, బొట్టింకలను చూసిగూడ భయపడతారు. అవి మనకు పెద్దగా హాని చేయవు. కానీ భయపడడమెందుకు? అంటే ఇక్కడ భయానికి కారణం వాటి ఆకారాలను చూస్తే మనకు గల అసహ్యమే!

ఇవి గాక జీవితంలో యింకా చాలా భయాలుంటాయి. చదువుకోికపోతే జీవితం గడిచేదెలా? అన్న భయం. చదువుకున్న తర్వాత ఉద్యోగం రాదేమోనన్న భయం. ఉద్యోగం వస్తే పోతుందేమోనన్న భయం. సంపాదించిన డబ్బును ఎవరైనా కాజేస్తారేమోనన్న భయం. దొంగలు దోచేస్తారేమోనన్న భయం. ఖర్చు పెట్టుకుంటే భవిష్యత్తు ఎలా? అన్న భయం. డబ్బు ఆశతో ఎవరైనా ఏదైనా చేస్తారేమోనన్న భయం.

అలాగే దాలిద్యమంటే భయం. అనారోగ్యమంటే వాలా భయం.

అన్నింటికంటే గొప్పది మృత్యువు గుర్తించ భయం. ప్రతి మనిషికి మృత్యువంటే ఎంతో భయం. కారణం ‘తన’ అనుకున్న వాటిని అన్నింటినీ విడిచి వెళ్ళిపోవలసి వస్తుందని. తన వాటి మీద వున్న ముమకారం అందుకు కారణం. అందుకని మృత్యువు నుంచి తప్పించుకోవాలని ప్రతి మనిషి కోరుకుంటాడు. వయసు పెలగిన కొఢీ

వ క్షణాన మృత్యువు కబురిస్తుందోనన్న భయం పీడిస్తుంది. నడి వయసులో వున్న వారికి అభద్రతాభావం వల్ల భయం.

యువకులకు మరణజీతి పుండకపోవచ్చగానీ ఎదుర్కొంటున్న పరిస్థితిల వల్ల ఆందోళన, భయము వుంటున్నాయి. కనుక ఏ మానవుడూ పూర్తి నిర్భయంగా పుండలేకపోతున్నాడు.

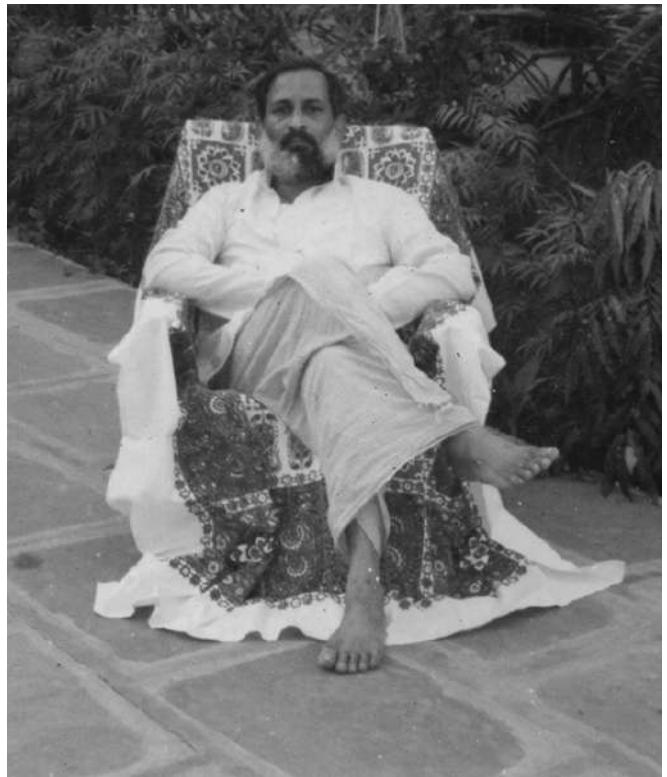
కలిపుబావం వలన స్వార్థం పెచ్చుపెరగడం వల్ల నేడు భయం విలయతాండ్రువం చేస్తున్నది. ఏదో జరుగుతుందేమోనన్న భయంతో నేటి మానవుడు కొట్టుమిట్టాడుతున్నాడు. ఏదో పైకి కొంత ధైర్యంగా వున్నట్లు కనిపించినప్పటికీ అది అంతంతమాత్రమే. నేడు మనిషికి సాటి మనిషంటేనే ఎక్కువ భయమని అనిపిస్తున్నది. పేదవాలి దగ్గరనుంచి గొప్ప ధనవంతులదాకా, సామాన్యాల దగ్గరనుంచి రాజ్యమేలుతున్న వాలి దాకా ఈ భయం సహజమైపోయింది.

ఈ రోజులలో ఎవరు ఎవలని ఏమైనా చేయవచ్చు. అనేక కారణాలుగా ఎవరు ఏ విధంగానైనా కళ తీర్పుకోవచ్చు. ధనం కాజేయవచ్చు. ప్రాణాలనే తీసేయవచ్చు. కొందరు మనుషులు జంతువుల కంటే హీనంగా ప్రవర్తిస్తున్నారనడంలో సందేహం లేదు. జంతువులకంటే అని ఎందుకు అనుకోవలసివస్తున్నదంటే జంతువులు ఆహారం కోసమో లేక ప్రాణభిత్తి వల్లనీ మాత్రమే ఇతర జీవులపై దాడి చేస్తాయి. మనుషులు అలాంటి కారణాలేవీ లేకుండా గూడ అనేక విధాలుగా పీడిస్తున్నారు.

అనలు మనిషికి వుండవలసినది సాటి మనిషి మనకు తీడు వున్నాడన్న దైర్యం. అందుకే మానవుడు సాటి మానవులను తీడుగా కోరుకుంటాడు. సమాజం ఏర్పడినది అలానే. కానీ తీడుగా వుండవలసిన సాటి మానవుడు పీడగా మారుతుంటే చేయగలిగినదేమున్నది? కంచే చేసు మేస్తే కాపాడేదెవరు?

ఇచివరకు మనిషికి మనిషి తీడుగా వుండేవాడు. తనకు తల్లిదంత్రులు అండగా వున్నారన్న దైర్యం, తోఱుట్టువులు వున్నారనే దైర్యం, పిల్లలు వున్నారనే దైర్యం, మేనమామలు, పినతండ్రులు, బంధువులు యిలా ఎందరో అండగా వున్నారనే దైర్యం వుండేది. ఏ శుభకార్యమొచ్చినా, ఆపద వచ్చినా అందరూ లేక ఏ కొందరైనా ఏదో ఒక విధంగా అండగా నిలిచేవారు. ఉదాహరణకు ఒక ఇంట్లో పెండ్లి వస్తే సంబంధాలు చూడడం దగ్గరనుంచీ అందరూ పూనుకునేవారు. అలాగే ఎవరైనా మరణించినా అంతే. ఒకలింట్లో తల్లి చనిపోతే పసిపిల్లలుంటే వాలని బంధువులలో తలా ఒకరూ తీసుకెళ్ళి పెంచేవారు. వారు సలిగా చూసారా, లేదా, అన్నటి ప్రశ్నగాదు. మేమున్నామనేదే అక్కడ ముఖ్యము. తల్లికి పాలు లేకపోతే ఇంట్లో పసిపిల్లలున్న తల్లులు పాలిచేవారు. లేక దాదులు వుండేవారు. అలాగే మిగతా విషయాల్లోనూ, ఇంట్లో వాళ్ళ, బంధువులు, స్నేహితులు, ఊరి పెద్దలు వాలి శేయస్వక్కె పాటుపడేవారు. అలాగే వీరు గూడా వాలికి సహకరించేవారు.

నేటి పటిస్తి పూర్తి వేరుగా వున్నటి. క్రిందటి తరం పరకూ అరకొరగా వున్న అనుబంధాలు ఈ రోజు పూర్తిగా లేవేమా అనిపిస్తున్నాయి. ఇప్పుడు ప్రతివారూ, “మాకు ఎవరు అవసరం లేదు. ఎవలికీ మేము అవసరం వుండనక్కరలేదు”

అనే విధంగా వుంటున్నారు. ఇట్టి స్వార్థపరమైన ఆలోచనలు, ప్రవర్తనల వల్లనే భయం కలుగుతున్నటి.

అందుకని ఈ భయాలను నివారించుకోవడానికి చాలామంది దైవాన్ని, మహాత్ములను ఆశ్రయిస్తున్నారు. వారి అతీత శక్తుల వలన వారు మన భయాలను తొలగిస్తారేమోననే ఆశ. అందువలన కొన్ని సమస్యల భయం తొలగినా పూర్తిగా నిర్మయలుగా వుండలేకపోతున్నారు. అందుకు కారణం అధర్మం పెచ్చుపెరగడమే. ఈనాడు అధర్మం ప్రపంచ మంతటా అనేక విధాలుగా విలయతాండవం చేస్తున్నటి. దాని పర్యవసానమే అంతులేని భయం.

కొందరు భగవంతుని, మహాత్ములను ఆశ్రయించి గూడ అధర్మ ప్రవర్తకులై వుంటున్నారు. కొంతమంది ధర్మం ప్రకారం నడుద్దామనుకున్నప్పటికీ సమాజానికి ఎదులీతకు భయపడి తల ఒగ్గవలసి వస్తుంది. ఇతరులు అధర్మ ప్రవర్తకులయినప్పుడు భయం కలగడం సహజమే గానీ, ధర్మం ప్రకారం నిలబడే దైర్యం కలిగివుండాలి. మన ధర్మం మనలను కాపాడుతుంది. “ధర్మో రక్తతి రక్తితః” “ధర్మాన్ని రక్తిస్తే, ధర్మం రక్తించిన వాడిని రక్తిస్తుంది” అని పెద్దల వాక్యం. కనుక ధర్మాన్ని అంటిపెట్టుకున్న వాడికి ధర్మం వుంటుంది, వుండాలి. మనం ధర్మంగా వున్న అవతలివాడు అధర్మంతో

సామాజిక మానవత్రిక

మనలను మోసం చేస్తున్నాడు, అన్యాయం చేస్తున్నాడు. ఇంకా ఏమైనా చేయడానికి వెనుకాడడం లేదు కదా! మరి మనకు ధైర్యం ఎలా వుంటుంది? అని కొందరనవచ్చు.

సమాజంలో ధర్మాన్ని
నిలబెట్టడానికి ఎంతో మంచి కృషి చేసారు. ఎన్నో సమస్యలను ఎదుర్కొన్నారు. కానీ వాళ్ళ ధైర్యాన్ని సడలుకోలేదు. ఉదాహరణకు గాంభీ మహాత్ముడినే తీసుకుంటే స్వాతంత్రానికై జీవితాంతం కృషి చేసారు. ఆనాడు ఆయన అలా అనుకుని వుంటే స్వాతంత్రాన్ని సాధించగలిగేవాడా? ఆయన చేసేచి తప్పుగాదని, ధర్మమని ఆయనకు తెలుసు! అంతేగాదు, ఆయన ననుసలంచి కొన్ని కోట్లమంచి ధర్మయుతమైన పాశాటం సాగించారు. ఆ పాశాటంలో ఎందరో ప్రాణాలను సైతం కోల్పోయారు. అయితే ఆనాడు అంతమంచి ఎలా ప్రతిస్పందిచారు? మనిషికి అన్నింటికంటే ఎక్కువదైన ప్రాణభీతిని సైతం వారెలా అధిగమించగలిగారు! దానికి కారణం అలా చేయడమే శేయస్కరమని వాలికి తెలుసు గనుక.

ఆనాడు పూజ్యలీ మాస్టరుగారు ఒక ముస్లిము ఫకీరుయైన శ్రీ శిలిడీ సాయినాథుని తత్త్వాన్ని గూర్చి ప్రచారం చేయడంలో ఎన్నో ఇబ్బందులను, ఎంతో వ్యతిరేకతను ఎదుర్కొన్నారు. ఆనాడు ఆయన భయపడి వుంటే ఈనాడు మనం సాయిని యింతగా సేవించి శేయస్కు పొందగలిగేవాళ్ళమేనా? ఈ ఒక్క విషయం ఆలోచిస్తే చాలు, ధర్మం యొక్క ఫలితం ఎలా వుంటుందో

అవగతమవుతుంది.

అయితే ఈ కాలంలో అధర్మాన్ని ఎదుర్కొన్న అంతటి నుండి ధైర్యం మనకున్నదా? అన్నిటి ప్రశ్న. దానికి సమాధానం 'లేదు' అనే. అయితే మనమేమి చేయాలి? బీనికి పరిష్కారమేమిటి? మనం అధర్మం చేయకపోయినా అధర్మానికి దోహదం చేస్తువుండవలసినదేనా?

బీనికి పరిష్కారాలు రెండు.

మొదటి సద్గురువును ఆశ్రయించడం. దానిని మనం చేసాము. అంటే సమర్థులు ద్వారా వైపు నుండి ఆశ్రయించాము. అయినా అధర్మంలో పాలుపంచుకుంటూనే వున్నాము. అంటే అధర్మాన్ని పరోక్షంగా ప్రోత్సహించిన వాళ్ళమవుతున్నాము. దోహదం చేస్తున్న వాళ్ళమవుతున్నాము. అభయప్రదాత అయిన సాయిని ఆశ్రయించిగూడ సాటి మానవుల పట్ల భయింతో అధర్మానికి దోహదం చేయడంలో అర్థమేముంటుంది? "అయితే అట్లా వుంటే ప్రపంచంలో బితకలేముకదా! శ్రీ సాయి అన్ని సమస్యలను తీర్చడం లేదు గదా!" అని అనిపించవచ్చు. నిజమే. ధర్మం కోసం నిలబడడంలో కొన్ని ఇబ్బందులు పడవలసిరావచ్చు. కానీ ధర్మంలో ధైర్యం వుంది. సంతృప్తి వుంది. ఆనందం వుంది. అందుకే ఆనాడు ధర్మవర్తనలైన పాండవులు అడవులపొల్లె కష్టాలు పడినా సంతృప్తిగా, ఆనందంగా వుండగలిగారు. అధర్మవర్తనలైన ధర్మాన్ని రాజ్యభోగాలు అనుభవిస్తున్నప్పటికీ అశాంతితో కు త కు త లా డి పాం యా రు. ధర్మరాజులు అడవులలో

ఆకులలములు తింటూ అ ల మ టి ० చి పాం యా ర సి మనమనుకుంటాము. కానీ ధర్మం ముందు తినేది ఆకులలములే అయినా సంతృప్తినిచ్చాయి. వాలి దురవస్థకు వారు కుమిలి పాశలేదు. క్రోధంతో ఉడికి పాశలేదు. కర్తృవ్య నిర్వహణకు ఎప్పుడూ సంఖుసంస్కర్తలందరూ సమాజంలో ప్రతిఫుటమను ఎదుర్కొన్నారు. అలాగే నిజమైన భక్తులు గూడ అంతే. లక్ష్మం కోసం, ధర్మం కోసం ప్రాకులాడడంలో వారు ఏమి తిన్నామనిగానీ, ఏమి కట్టుకున్నామనిగానీ, ఎక్కడ వున్నామని గానీ అనుకోరు. ఆహోరం తీసుకున్నామని, వస్తూలు ధరించామని, ఆచ్చాదన క్రింద వున్నామని అనుకోరు. అందుకే సంతృప్తిగా వుంటారు.

అట్లా అని ఎవలితోనూ తగవుపెట్టుకోమని గాదు. మనకున్న పరిధిలో, మనకున్న శక్తితో, మనకున్న అవకాశాలతో ధర్మం కోసం పాటుపడాలి. అప్పుడు బాబా మనకు అండగా వుంటారు. 'నా భక్తుల సత్యంకల్పాలు నేను నెరవేరుస్తాను' అని బాబా అభయమిశ్చివున్నారు. ఇంతటి సత్యంకల్పం మనకు కలిగి ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు ఆయన ఎందుకు రక్షించరు? ఆనాడు పాండవులకు శ్రీ కృష్ణుడు అండగా నిలవలేదా? వారు అత్యవసర పరిస్థితులలో, అవసరమైన విధంగా మన వెంట వుండి రక్షిస్తూ నడిపిస్తూవుంటారు. బీనిని గుర్తుపెట్టుకుని మనం ధర్మచరణకు ప్రయత్నం చేయాలి. బీనికి రెండవ పరిష్కార మార్గం

'సమైక్యత'. అధర్మాన్ని పోషించకుండా వుండాలంటే సమైక్యత కావాలి. అయితే ఎవరికి హారే అన్నట్లు వుండే ఈ రోజుల్లో సమైక్యత సాధించేదెలా? ఈ సృష్టిలో దేనికైనా పరిశ్రామమార్గముంటుంచి. 'మనసుంటే మార్గముంటుంచి' అన్నది సామేత. మనం హృదయపూర్వకంగా ధర్మబద్ధంగా జీవించాలని సంకల్పించి ఆచరణ ప్రారంభస్తే మనలాంటి వాళ్ళు మనకు తోడుగా తప్పక నిలుస్తారు. సన్నని దారాలే పేనినప్పుడు పెద్ద తొడుగా అయినట్లు సమైక్యత వల్ల సాధించలేనిదేటి వుండదు. ఆనాడు స్వతంత్రీద్యమంలో పోరాడినపుడు ఆ సమైక్యతే పనిచేసింది. ఆంద్రేయులను వెళ్ళగొట్టింది. అదే సూత్రం ఇక్కడ మనం పోటించాలి.

ఉదాహరణకు పాలలో కట్టి జరుగుతున్నదని మనకు తెలుసు, కట్టి చేయడం అధర్మమనీ తెలుసు. గేదెలకు పోర్చీను ఇంజక్సన్లు యివ్వడం వల్ల ఆ పాలు త్రాగినందువలన హార్టీర్షీస్టులో సమతల్యత లోపించి నేడు పసిపిల్లలకు సైతం ఎన్నోరకాల ఆరోగ్య సమస్యలు తలెత్తుతున్నాయిని పరిశోధకులు చెబుతున్నారు. కనుక అధర్మాన్ని అభిగమించాలనుకున్న కొందరం కలిస్తే మనలో పాడి చేయడం తెలిసినవాలి దగ్గరనుంచి, స్వచ్ఛమైన పాలను పాందవచ్చు. అలాగే కూరగాయలు మొదలైనవి. అనారోగ్యకరమైన సింధటిక్ దుస్తులకు బదులు చేసేత దుస్తులను ధరించవచ్చు. అందువలన చేసేత కాల్చికైనా కొందరికైనా ఉపాధి కల్పించిన వారముగూడ అవుతాము.

నిల్వపుండడానికి ఉపయోగించే రసాయన పదార్థాలు కలిసిన తినుబండారాలను కొనుకోకైన ఇంట్లోనే మంచి తినుబండారాలని తయారుచేసుకోవచ్చు. లేక అట్లా తయారు చేసేవాల వద్ద కొనుకోవచ్చు. అలానే పాశోమియో వైద్యం నేర్చుకోవచ్చు. ఆయుర్వేదంలోని యెన్నో చిట్టాలతో చిన్న చిన్న వ్యాధులను నివారించుకోవచ్చు. దాని వలన ప్రతి చిన్నదానికి ఆస్పత్రులకు పరుగెత్తవలసిన అవసరం వుండదు. అందువలన డబ్బు ఖర్చు గూడ తగ్గించుకోవచ్చు. మన పెరట్లోనే మనకు అవసరమైన చిన్న చిన్న మొక్కలను పెంచుకోవచ్చు.

మన పిల్లలకు మనమే పాతాలను చెప్పుకుని సరైన విద్యను అందించవచ్చు. నేటి సమాజంలో పెంచు పెరుగుతున్న అల్లీల సాహిత్యము, వెల్తులలు వేస్తున్న ఫ్యాషన్లు, వైతికంగా ప్రక్కదారి పట్టిస్తున్న సినిమాలు, నేడు సమాజంలో జరుగుతున్న అన్యాయాలు - నేటి పర్యవసానాల గులంచి వివలించి చెప్పి మన పిల్లలను ఉత్తమ వ్యక్తిత్వం గలవాలిగా తీర్చిచిద్దుకోవచ్చు. మన పిల్లలకేగాక సాటిపాలని గూడ అధర్మం వలన వచ్చే పర్యవసానలేమటో తెలియజ్ఞు ధర్మపువర్తకులుగా మలచడానికి ప్రయత్నించవచ్చు. ఇలా చిన్నవాటితో ప్రారంభించి మనతో సహకరించేవాలి సంఖ్య పెలగిన కొట్టి క్రమంగా బృహత్తర కార్యక్రమాలను గూడ చేపట్టి విజయం సాధించవచ్చు. కనుక ముందుగా అధర్మపువర్తన ఎందుకు సలయైనది కాదో తెలుసుకోవాలి. అధర్మం పట్ల స్పష్టమైన,

అవగాహన కలిగివుండాలి. ఖచ్చితమైన వ్యతిరేకత ఏర్పరచుకోవాలి. ధర్మం కోసం నిలబడే మానసిక సైర్యాన్ని, ధైర్యాన్ని అలవరచుకోవాలి. అధర్మపువర్తకులు తాము చేసేపని ఎంత సీచమైనదైనా, దాని పర్యవసానాలు ఎలా వుంటాయోనను భయము, లజ్జ లేకండా చేయగలుగుతున్నప్పుడు ధర్మం కోసం మనమెందుకు భయపడుతున్నాము! ఇది ఆలోచించాలి.

అందుకు మనం చేయవలసినదల్లా పైన చెప్పుకున్న విధంగా సమైక్యత కలిగి వుండడము. ధర్మరక్షకుడు అయి సాయి మన వెంటవుండి నడిపిస్తారన్న ధైర్యం కలిగి వుండడం. ధర్మం కోసం ప్రయత్నిస్తున్నప్పుడు సాయి అవసరమైన సమయంలో అవసరమైన విధంగా కాపాడుతారు అన్న విశ్వాసం కలిగివుండడం. వీటినన్నింటిని సాటిపాలికి తెలియజ్ఞు వాలిని గూడ ధర్మ ప్రవర్తకులుగా చేయడానికి ప్రయత్నించడం.

అభయప్రదాత అయి సాయి వుండగా మనకు భయమెందుకు!

ఈ కృత్జ్ఞతా మహాత్ము సందర్భంగా వీటిని మనం ఆలవరచుకుని ముందుకు సాగడమే బీక్షగా పెట్టుకుండాము. మనలను ఈ మార్గంలో చేయపట్టి నడిపించమని శ్రీ సాయినాథుని, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలనీ మనసారా ప్రార్థించాము.

జై సాయి మాస్టర్!

మాట్లాడేవి న్ను నుబు

శ్రీమతి రఘుదేవి, నాగిశలు

ప్రాదరాబాదులోనినాగోలుసత్తంగ సభ్యురాలు శ్రీమతి రఘుదేవి గారు, పూజ్యశ్రీ అలివేలుమంగమ్మ తల్లితో వారి జ్ఞాపకాలు ఈ విధంగా పంచుకుంటున్నారు.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఒంగోలు నుంచి చిక్కడపల్లి వచ్చే సమయానికి మేము చిక్కడపల్లిలోనే ఉండేవాళ్ళం. పూజ్యశ్రీ అమృగాల సన్మిథిలో మొదటిసాల వరలక్షీపుతం చేసుకున్నప్పుడు అక్కడపున్న సత్తంగ సభ్యులందరం కలిసి పాదపూజ చేసుకున్నాము. నేను అంతర్గతరగా అమృగాలని చూడటం అదే మొదటిసాల. పూజ్యశ్రీ అమృగాల నిలయానికి రోజుగా మావారు (శ్రీరాములు గారు), మా అమ్మాయి (సువర్ణల) వెళ్లేవారు. నేను అప్పుడప్పుడూ వెళ్లేదాన్ని. రెండవ సంవత్సరం వరలక్షీపుతం తిరుమలగిలిలో చేశారు. అప్పుడు మా అమ్మాయి, మావారు వెళ్లారు. నేను వెళ్లేకపోయాను. క్రిందటి సంవత్సరం వరలక్షీపుతం తలచుకుంటూ పడుకున్నాను. అప్పుడు ఒక స్ఫుర్పం వచ్చింది. పూజ్యశ్రీ అమృగారు మా ఇంటికి వస్తున్నాను. నేను ఎదురువెళ్లి అమృగారు కూర్చున్న ఆసనాన్ని పట్టుకుని

వచ్చాను. మా వంటింట్లో బాబాపటం పున్నచోట కూర్చున్నారు. నన్ను వంట చెయ్యమన్నారు. వంటయ్యక పూజ్యశ్రీ అమృగారే స్వయంగా అన్నం కలిపి అందరికి ముద్దలు పెట్టారు. నా కోలక ఆ విధంగా తీర్చారు. అలా పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఎంతటివారో కొంచెం అవగాహనకి వచ్చింది.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు ఒకసాల పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాల విర్హపాప్తిష్టకి కావలి వెళ్లారు. మావారు కూడా వెళ్లారు. కాసీ తిరిగి ఎప్పుడు వచ్చేబి చెప్పలేదు. నేను, పిల్లలు ఇక్కడ (ప్రైంచరాబాదులో) వున్నాము. రెండు రోజుల తరవాత, ఇంకా రాకపోయేసలకి నాకు భయమేసింది. ఆ రోజు పూజ్యశ్రీ అమృగారు నాకు ఫోన్ చేశారు. అనుకోని ఈ సంఘటనకి నేను ఆశ్చర్యపోయాను. మాటలు తడబడిపోయాయి. అప్పుడు అమృగారు నాకు ఒక పని చెప్పి మేము వచ్చేసలకి చెయ్యమని చెప్పారు. నాకు అప్పుడు మనసుకు చాలా ఊరట కలిగి ధైర్యం వచ్చింది. మనస్యుల్గా అమృగాలని తలచుకుంటే చాలు, వెంటనే కరుణిస్తారు.

ఒకసాల గాణగాపూర్ యాత్ర గులంచి అమృగారు వేరొకరితో

మాట్లాడుతున్నారు. అప్పుడు అక్కడే పున్న నేను అమృగాలతో, “నేనూ రావచ్చ అమ్మా” అనడిగాను. “అయ్యా నీకు తెలీదా” అన్నారు. “నాకెవరూ చెప్పలేదమ్మా” అన్నాను. అప్పుడు పూజ్యశ్రీ అమృగారు, “ఇంటివాళ్ళకి చెప్పేదేమటి, నువ్వుకూడా రా” అన్నారు. నేను ఆ మాట విని ఆనందం పట్టలేక పూజ్యశ్రీ అమృగాల పొదాలు పట్టుకుని చాలా సేపు ఏడ్చాను. పూజ్యశ్రీ అమృగాల దగ్గర ప్రతివాళ్ళ మాతృప్రేమను పొందుతారు. నేను కూడా ఆ ప్రేమని చవిచూశాను. పూజ్యశ్రీ అమృగాలని అడిగేదానిని, నాకు మీమీద వుండే ప్రేమని తగ్గిపోకుండా చూడమని. పూజ్యశ్రీ అమృగారు నేను వారి దగ్గర చెప్పుకునే బిషయాలన్నింటిలో నాకు మంచిచెడ్డలు చెబుతూ, ‘నాకు ఏమైనా అమృగారు వున్నారు’ అనే ధైర్యాల్ని కలిగించారు. ఈరోజుకి నాకదే ధైర్యం.

కొన్నాళ్ళకి పూజ్యశ్రీ అమృగారు మల్కాజిగిలికి వెళ్లారు. మేమందరం అప్పుడు ఒకే అపార్చుమెంటులో ఉండేవాళ్ళం. అప్పటి నించి నాకు ‘లోపలినేవ’ మొదలయ్యింది. చాలా భయంగా వుండేబి. ఏ పని ఎలాచెయ్యాలో తెలినేబికాదు. అస్తు పూజ్యశ్రీ అమృగారే నేర్చించారు.

‘భూమాత కున్నంత ఓర్పు’ అంటారు కదా, అబినేను పూజ్యశ్రీ అమృగాలి దగ్గర చూసాను. అంతటి ఓర్పు రావాలాంటే ఎన్ని జన్మలు పడుతుందో అనిపిస్తుంది. పూజ్యశ్రీ అమృగాలి దయవల్ల మేము మల్మజిగిలిలో ఇల్లు కొనుక్కున్నాము. పిల్లలిద్దలికి పెళ్ళిళ్లు అయ్యాయి.

పూజ్యశ్రీ అమృగారు నాగిలోలుకి వచ్చాడ, నేను మా అమ్మాయి ప్రసవ సమయానికి తోడుండటం కోసం ఆస్తేలియా వెళ్లాను. నేను వెళ్లేసినికే ప్రసవమై బాబు పుట్టాడు. కానీ తరవాత ఆరోగ్యపరంగా చాలా సమస్యలు వచ్చాయి. అవన్నీ పూజ్యశ్రీ అమృగాలి దయవల్ల సర్పకున్నాయి. నాకు అక్కడి వాతావరణం నచ్చక, అక్కడి నిశ్శబ్దం భలించలేక, బాబుకి మూడు నెలలు వచ్చాడ ‘నేను వెళ్లిపోతాను’ అనేదానిని. బాగా ఏడుపు వచ్చేది. అప్పుడు ఒకసాం పూజ్యశ్రీ అమృగారు కలలోకి వచ్చి, “ఎందుకలా వచ్చేస్తానని ఏడుస్తున్నావు?

పిల్ల ఎంత గండంనుంచి బైటుపడింది. నీ బాధ్యత కాదా? ఉండక పాతే ఎలా?” అన్నారు. పూజ్యశ్రీ అమృగారు అలా చెప్పాడ కొంచం బాధ తగ్గింది. ఎలాగో బాబుకి 7 నెలలు వచ్చేదాకా పుండి, మా అమ్మాయిని, బాబుని తీసుకుని నాగోలుకి వచ్చాను.

అలా పూజ్యశ్రీ అమృగాలితో మా ప్రయాణం చిక్కడపల్లి నుంచి నాగోలు వరకు వచ్చింది. నా జీవితం అంతా కూడా పూజ్యశ్రీ అమృగాలి పాదపద్మముల దగ్గరే గడపాలని మనస్సుల్గా కోరుకుంటున్నాను, సేవ అంటే, మహాత్మలంటే తెలియని మమ్మలిని చేరచిసి, ఎన్నో విషయాలలో అండగా నిలిచి, మాకు చక్కటి జీవితాన్ని ప్రసాదించిన పూజ్యశ్రీ ఆలివేలుమంగమ్మ తల్లికి, శత సహస్ర కోటి కృతజ్ఞతా పూర్వక ప్రణామములు తెలియచేసుకుంటున్నాను. •

సాయినాథుడు నిత్య యాత్ర...

03వ ఫెబ్రవార్య

అంతటి ప్రత్యక్ష సాయి సేవకుడు కూడా చలించిపోయాడు కాబోలు, అంతటితో సాయి సమాధి చెందిన తర్వాత ఆయన యొక్క బిష్ణుమహిమ అంతటించి పోయిందని, ఆప్పుడు భక్తులకనుభవం అపుతున్న అద్భుతాలన్నీ, దివ్యానుభవాలన్నీ తన ఆధ్యాత్మికశక్తి వల్లనే కలుగుతున్నాయని అబ్బల్లా చెప్పునారంభించాడు. చాలామంచి బాబా భక్తులు కూడా అతని మాటను విశ్వసించేవారు. పీలిలో స్థానికులు కూడా పుండేవారు. అలా విశ్వసించిన వాలిలో దస్తగిలి ఒకడు. ఒకరింజతడు తన స్థానానికి వెళ్లడానికి అబ్బల్లా ఆశీర్వాదము, అనుమతి కోరాడు వెనక సాయిని కోలినట్టే. వెంటనే అబ్బల్లా మందహసం చేసి అతనిని ఆశీర్వాదించి, “వెళ్లు, సీకు రైలు అందుతుంచి” అని చెప్పి పంపాడు. దస్తగిలి వెళ్లాడు, కానీ అతనికి రైలు అందలేదు. అతడు పట్టరాని కోపంతో మరల శిలిడీ వచ్చి అబ్బల్లాతో “ఇక సీ బాటుకాలు చాలు. అన్ని దశాబ్దాలలో సాయి నోటునుండి వెలుపడిన ఎంత చిన్నమాటైనా నిలువకుండా పోయిందా? ఎందుకు ఆనవసరంగా ప్రజలను మోసం చేస్తావు? ఇది సీకూ మంచిది కాదు” అని మందలించి వెళ్లిపోయాడు. నాటినుండి అబ్బల్లా అలా చెప్పడం, ప్రవర్తించడం మానేశాడు. •

వారాలగాయము

(సప్టెంబరు సంచిక తరువాయి)

శ్రీమతి అడిదం వేదవతి

శ్రీప్రకాశానంద సాహిత్యమివాలచే విరచితమైన వారాలగాయమునే యిందులో గ్రంథము గ్రాంథికభాషలో ప్రాయమించి వుండటం వలన తమకు అర్థంగావడం లేదని చాలామంట పాతకులు అభిప్రాయాన్ని వ్యక్తపరిచారు. అందుకని పాతకుల అభ్యర్థన మేరకు పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజగాల ప్రియపుత్రిక శ్రీమతి అడిదం వేదవతిగారు సరళమైన భాషలో ఈ గ్రంథాన్ని పాతకులకు అందజేస్తున్నారు - ఎడిటర్.

తొమ్మిదఱ ప్రసంగము

17. అలోలుప్పుమ్ : - ఇందియాలలో సామర్థ్యం పున్నప్పుడు కూడా విషయాలపట్ల వికారం చెందకుండా వుండడం, ఇతరులు భోగాలను అనుభవించడం చూసి కూడా వాటిపట్ల మనస్సు వ్యాఖ్యాపాపడకపోవడం అలోలుప్పుమ్.

నచికేతుడు యముడిని ఆత్మవిద్య నేర్పమని కోరాడు. యముడు అతనికి బీర్పాయువు, అందమైన ప్రీతి, అంతలేని ధనము మొందన అనేక రకాలైన భోగాలు, ఐశ్వర్యాలను అనుభవించే సాధనాలను అనేక విధాలుగా వివరించాడు. కానీ అతడు ఆశపడలేదు. అప్పుడు యముడు సంతోషించి ఇలా అన్నాడు -

విద్యాభీష్టినం సచికేతసం మన్మే, స తాప్త కామూ బహవాల్ల లోలుహస్త

భావం : నీవు జ్ఞానాన్నే కోరుతున్నావని ఇప్పుడు నమ్మితున్నాను. ఎందుకంటే నీకు రకరకాల పదార్థాలపట్ల (విషయాలయిందు) కోఱక కలగలేదు.

ఇలా పలికి సచికేతుడికి ఆత్మవిద్యను బోధించాడు

18. మార్గమ్ : - అంతఃకరణంలోను, వ్యవహారంలోను

కాలిన్యాన్ని విడిచిపెట్టాలి. దానికి బదులుగా మృదుత్వాన్ని కలిగివుండాలి. మార్గమం ద్వారా లౌకిక వ్యవహారము, పరమాత్మమార్గము - రెండూ కూడా సులభంగా సిద్ధిస్తాయి. ఎలాగంటే,

శ్లో॥ మృదునా దారుణం హాస్తి
మృదునా హాస్త్యదారుణమ్ ।
సాసాధ్యం మృదునా
కించిత్తసాధ్యతీప్తరం మృదు ॥

భావం: మృదుత్వము కాలిన్యాన్ని సశింపజేస్తుంది. అదే మృదుత్వాన్ని గూడా వశపరచుకుంటుంది. మృదుత్వము ద్వారా సాధ్యముకానిది ఏదీ లేదు. కాబట్టి కాలిన్యము కంటే మృదుత్వమే ఎంతో శక్తివంతమైనది.

శ్లో॥ యస్య చిత్తం ప్రచీభూతం
కృహయా సర్వజన్మస్తమ్ ।
తస్య జ్ఞానేన మోక్షేణ కిం
జటాభస్య లేపన్మే ॥

భావం: ఎవని చిత్తము సర్వప్రాణులపట్ల, దయతో కలిగిపుంటుందో, అతనికి జ్ఞానముతోను, మోక్షముతోను, జటలతోను, భస్యాలతోను పనేముంది?

19 ప్రీం: :- లోకప్యవహానికి వ్యతిరేకమైన ఆశరణతో ప్రవర్తించడానికి నిర్ణయించుకోకూడడని ధర్మశాస్త్రము చెబుతున్నది.

కాబట్టి అటువంటి విరుద్ధమైన ఆశరణను చేసేటప్పుడు కలిగే సంకోచము లజ్జ. మధ్యం అమ్మే దుకాణం దగ్గర స్నేహితులతో నిలబడి పున్నప్పుడు కలిగే భావం లజ్జ.

శ్లో|| శ్రీమాన్ హి వొపం

విద్యేష్టి తస్య శ్రీరథపద్ధతే ।
ప్రీం హతా బాధతే ధర్మం
ధర్మో హాన్తి హతః శ్రియమ్ ॥

భావం: లజ్జ కలవాడు పాపాన్ని దేవేషిస్తాడు. అతనికి లక్ష్మీ వృద్ధిచెందుతుంది. లజ్జను నాశనము చేస్తే ధర్మం కూడా నశిస్తుంది. ధర్మం నశిస్తే లక్ష్మీ కూడా పోతుంది.

20. అచాపలమ్ : - చపలత్వము లేకపోవడమే అచాపలము.

శ్లో|| న పొదపొణి చపలో
న నేత్త చపలో యతిః ।
న చ వాక్షపలశ్చైవమతి
శిష్టప్య లక్ష్మణమ్ ॥

భావం : యతికి కన్నులు, చేతులు, కాళ్లు - బీటివేటిలోనూ చాపల్యము పుండకూడదు. వాక్యలో కూడా చాపల్యము పుండకూడదు. ఇది శిష్టుని లక్షణము.

కాలు మీద కాలు వేసుకొని కూర్చోవడము, కాళ్లు ఉపడము, దాలిలో నాలుగువైపులా మాస్తా నడవడము, అనవసర ప్రసంగాలు చేయడము, అనవసరముగా నవ్యడం - ఇటువంటివీస్తే చాపల్య లక్షణాలు. ఇవి లేకపోవడమే 'అచాపలము'.

శ్లో|| తేజః క్షమా ధృతిః
శోచమద్రోహశో నాతిమానితా ।
భవస్తి సంపదం దైవిం
అభిజాతస్య భారత ॥

భావం: తేజస్సు, క్షమ, ధృతి, పవిత్రత, శత్రుత్వము లేకపోవడము, తాను పూజ్యాడిని (పూజింపదగినవాడిని) అనే అభిమానము (భావం) పొందకుండడము - ఇవన్నీ దైవిసంపత్తి కల మానవుని లక్షణాలు.

21. తేజః- దైవిసంపత్తి కలవాని ప్రభావము వలన వాడి దగ్గర అసురసంపత్తి కలవాడు చెడ్డ పనులు చేయలేదు. అది దైవిసంపత్తి కలవాని తేజము. అటువంటి తేజోవంతుడైన మానవుడిని భార్య, పిల్లలు, ధనము మొదలైనవి తమ మాయామోహాంలో చిక్కించుకోలేవు. వారి దగ్గరకు వచ్చిన మానవుల హృదయాలలో వారి దగ్గర ధనము మొదలైనవి లేకపోయినా, వాటి అంతట అవే పూజ్య భావాలు కలుగుతాయి. అన్ని అనర్థాలకు మూలమైన క్రోధము మొదలైన శత్రువులమీద వాలికి విజయం కలుగుతుంది.

ఇటువంటి తేజోవంతుడిని గులంచి జలా చెప్పబడినది.

శ్లో|| యస్తు క్రోధం సముత్పస్యం
ప్రజ్ఞయా ప్రతిబాధతే ।
తేజస్సిసం తం విద్యాంసో
మస్తుమ్తే తత్త్వదర్శనః ॥

భావం: తనలో పుట్టిన క్రోధాన్ని బుద్ధితో అణచిన వాడిని విద్యాంసులైన తత్త్వవేత్తలు 'తేజశ్శాత్మి' అంటారు.

22. క్షమా : - అపకారము చేసినవాడికి ఎటువంటి శిక్షను విధించకూడదు. ఏగ తీర్చుకోవాలనే భావన కూడా పుండకూడదు. దేవుడే అందరిని శిక్షిస్తాడనే భావము కూడా పుండకూడదు. అతని తప్పును తప్పుగానే భావింపకూడదు. 'భగవంతుడు అతనికి సద్యభిని కలిగిస్తాడు' అనే విశ్వాసంతో అతని అపకారాన్ని మరచిపోవాలి. ఆ గుణమే క్షమ. క్షమాశీలుడు భగవంతుని పొందడానికి తగినవాడు.

శీల్|| క్షస్తష్టయేవ సతతం
పురుషేణ విజానతా ।
యదా హి క్షమతే సర్వం
బ్రహ్మ సంపద్యతే తదా॥

భావం :- వివేకవంతుడు ఎల్లప్పుడూ ఇతరులను క్షమించాలి. ఎప్పుడైతే అలా క్షమిస్తాడో అప్పుడే అతడు బ్రహ్మాప్రాప్తికి అర్పుడోతాడు.

శీల్|| క్షమా తేజస్సినాం తేజః
క్షమా బ్రహ్మ తపస్సినామ్ ।
క్షమా సత్యం సత్యవతాం
క్షమా యజ్ఞః క్షమాశమః ॥

భావం :- క్షమ తేజోవంతుల తేజము. క్షమ తపశ్చాలుల బ్రహ్మము. క్షమ సత్యనిరతుల సత్యము. క్షేమయే యజ్ఞము. క్షేమయే శమము.

23 ధృతి :- శాస్త్రాలలో దైర్యవంతుడి లక్షణము ఇలా వున్నది -

శీల్|| నా ప్రాప్తమభివాజ్ఞాస్తి
నష్టం నెచ్ఛస్తి శోచితమ్ ।
ఆపత్సుచ న ముహ్యస్తి
నరా ధృతియుతాః సదా॥

భావం:- వారు పొందడానికి వీలులేని వస్తువులను కోరుకోరు. నశించిన వస్తువుల గులంచి విచాలంచరు. ఆపదలలో బుధిని కోల్పిరు, బాధపడరు. స్థిరమైన బుధి కలిగి వుంటారు. అటువంటివారు దైర్యశాలురు.

చాలా భయంకరమైన, అత్యంత విషమమైన పరిస్థితులలో కూడా దైర్యంగా వుండటం ఎంతోమేలు అని మహాభారతంలో చెప్పబడివున్నది.

శీల్|| పుత్రదారేః సుఖైశ్చేవ
వియుక్తస్య ధనేస వా ।
మగ్ధస్య వ్యసనే కృతే
ధృతిః త్రైయస్యతి స్పష్ట॥

భావం : ఓ ధర్మరాజు పిల్లలు, భార్య, ధనము మొటివి నశింపడం మొటివి అత్యంత కతినమైన బాధలలోనూ, కష్టాలలోనూ చిక్కుకున్నప్పుడు కూడా మానవుడు ధైర్యాన్ని కోల్పికుండా వుండటం ఎంతో శుభకరము.

24. శౌచమ్ : శౌచమంటే పవిత్రత. అది రెండు రకాలు - బాహ్యము, అంతరము. పరిశుద్ధమైన సీటితో శరీరాన్ని శుభ్రంగా వుంచుకోవడం బాహ్య శౌచము. రాగదేషాబి భావాలు లేకుండా వుండటం అంతర శౌచము.

శీల్|| అభక్షపలహశరశ్చ
సంసర్ శాచప్య నిన్నిత్తేః ।
స్ఫోర్చే చ వ్యహస్తాసం
శౌచమేతత్త్వ కీర్తితమ్ ॥

భావం: తినకూడని పదార్థాలను తినకుండడము, సదాచారశీలులైన వారితో సహవాసం చేయడము, తన మతములో స్థిరముగా ఉండటము - ఇది శౌచము.

సాత్మిక బుధిని నశింపజేసే పదార్థాలు అభక్ష్యాలు. మాంసము, మధ్యము మొదలైన తామసపదార్థాలు అభక్ష్యాలు (తినకూడనివి). పీటిని వచిలివేయాలి.

చరిత్రహీనుడు, తినకూడనివి తిని ఆనందించేవాడు (అభక్ష్య బోగి), అవిసీతిపరుడు, ప్రత్యక్ష దోష భాషి (ఎదురుగా మాట్లాడకూడనివి మాట్లాడేవాడు) నింబింపదగినవారు. చినికి వ్యుతిరేకమైన స్వభావం గల సద్గుణవంతుల సహవాసం చేయాలి. ఎంత కష్టమైన పరిస్థితిలో కూడా వర్ణాత్మ ధర్మాలను వచిలివేయకూడదు.

జ్ఞాని ఈ దైవసంపద కోసం వాచిక మానసిక శౌచాన్ని పొట్టిస్తాడు.

శీల్|| వాచాం శౌచం చ మనసః

శౌచమిస్తియ నిగ్రహః ।
సర్వభూతదయా
శౌచమేతచ్ఛాచం పరాథినామ్ ॥

భావం: మనస్సు వాక్యాల పాలిశుద్ధయు, ఇంతియ నిగ్రహము, సర్వభూతాల యందు దయ అంటే పవిత్ర భావము - ఇదిపరోపకార బుధి కలిగినవారు అవలంబించు శౌచము.

- సశేషిం

(సఫ్టెంబరు సంచిక తరువాయి)

శ్రీశ్రీ మాల్హ ఆనందమం

జీవితం మరియు బృథలు

శ్రీమతి శ్రీదేవి

లో మ్యా అయిదారేండ్ర వయసులో ఒకసారి వాలింటి ముందున్న మామిడి చెట్టు క్రింద ఆడుకుంటూ పున్నప్పుడు చెట్టుపైన ఒకే ఒక్క పండిన మామిడి పండు కన్నించింది. వెంటనే యింటీకి వెళ్ళి తల్లితో “అమ్మా! ఈ రోజు పూజలో దేముడికి మామిడి పండు నైవేద్యం పెట్టావా?” అని అడిగింది. “లేదమ్మా! పెట్టలేదు. మామిడి పండు కొనటానికి మన దగ్గర డబ్బులెక్కడివి?” అన్నది తల్లి. వైశాఖ మాసంలో ప్రతి యింటీను, పూజలో ప్రతిరోజు మామిడి పండు నైవేద్యం పెట్టటం ఆ రోజులలో ఆ ప్రాంత వాసుల సంప్రదాయం. తల్లి సమాధానం విన్న ఆనందమయి అమ్మ మామిడి చెట్టు వద్దకు వెళ్ళి చెట్టు పైనున్న పండు నైవేద్యం చూడగానే ఆ పండు రాలి ఆమె చేతిలో పడటం జరిగింది. ఆ పండు తల్లికివ్వగానే తల్లి కింపంగా “ఈ పండు ఎక్కడినుండి తెచ్చావ్? అంటూ అమ్మ దానిని ఎవలింటి నుండైనా దొంగిలించి

తెచ్చిందేమోనని అనుమానించి “ఇతరుల వస్తువులు తీసుకొనడం చాలా తప్ప” అన్నది. అమ్మ తాను అలా చెయ్యలేదని, చెట్టు పైనుండి రాలితే తెచ్చాననీ చెప్పింది. ఇలాటి ఆశ్చర్యకరమైన సంఘటనలు అమ్మ బాల్యంలో ఎన్నో జరుగుతుండేవి.

కీ॥శ॥ 1908 సంవత్సరం మాఘ మాసంలో ధాకా వికమపురం ప్రాంతంలోని అర్ధపాడా ర్మామంలో నివసించే శ్రీ జగద్గుంధు చక్రవర్తి - త్రిపురసుందరీ దేవి ల కుమారుడు శ్రీ రమణీమోహన చక్రవర్తిగాలితో 12సం॥ల వయస్సులో శ్రీ ఆనందమయి అమ్మకు వివాహం జరిగింది. వాలిభి శ్రీత్రియ బ్రాహ్మణ కుటుంబం. రమణీమోహన్ గాలి చిన్న వయస్సులోనే వాలి తల్లి స్వాగతమైనారు. ఆయన వివాహం నంతరం సుమారు రెండు సంవత్సరాలకు ఆయన తంత్రిగారు కూడా శివైక్యం పొందటం జరిగింది. కాలాంతరంలో రమణీ మోహన్ గారు ఉద్యోగిత్వం ధాకా

వెళ్ళిన సమయంలో అచ్చటి భక్తులంతా ఆయనను ‘భోలానాథ్’ అని పిలువసాగారు. అప్పటి నుండి ఆయన ‘భోలానాథ్’ అన్న పేరుతో ప్రాచుర్యం పొందారు. అందువలన మనం కూడా యక నుండి ఆయనను ‘భోలానాథ్ గారు’ అని చెప్పుకొందాము.

భోలానాథ్ గాలికి యిద్దరు అన్నలు, యిద్దరు తమ్ముళ్ళు, అయిదుగురు సేరేదలీమణిలు. వివాహ సమయానికి ఆయన పోలీసు డిపార్ట్మెంటులో పని చేస్తుండేవారు. 1909వ సం॥లో ఆయన ఆ వుద్యోగం మానేసి చాలాకాలం వరకు నిరుద్యోగిగా వున్నారు. ఆ తర్వాత కొన్నాళ్ళ రైల్స్ డిపార్ట్మెంటులో చాలా చోట్ల స్టేషనుమాస్టర్ గా చేశారు. ఆ తర్వాత అప్పుర్రామ్ అనే పూళ్లో ధాకా నవాబు గాలి ఆధ్వర్యం క్రింద వున్న ప్రాంతంలో సర్వే డిపార్ట్మెంటులో పనిచేశారు. ఆ తర్వాత 1917వ సం॥లో అప్పుర్రామ్ నుండి ఆయనను బాజిత్ పూర్ అనే పూలికి బదిలీ చేశారు.

బాజిత్ పూర్ నివాసం అనేబి ఆనందమయి అమ్మ జీవితంలో ఒక ముఖ్యమయిన మలుపుగా చెప్పవచ్చు. ఆమె బిష్ట అవతార ప్రకటనకు అది ఆరంభ శంఖారావం అనేబి నిశ్చయం. ఆ రీజులలో పూజ, భజన సమయాలలో ఆమెకు కలిగే సమాధి స్థితి, ఆమె శలీరంలో ఆమె ప్రయత్నమేమీ లేకుండానే యోగముద్రలు, యోగాసనాలు ప్రకటమపటం క్రమక్రమంగా ప్రజలు గుర్తించి, ఆమె మహానీయతను తెలుసుకొని ఆరాధించటానికి అది ఆరంభ ఘట్టం అయించి.

ప్రతిరీజ్ఞా నియమానుసారం ఆమె సాధన కొనసాగేబి. అయితే ఆమె ఎటువంటి స్థితిలోను గృహిణిగా తన బాధ్యతలను ఏమారక సక్రమంగా నిర్విటించేవారు. వంట చేయటం, పాత్రలు తోమటం, యిల్లు శుభ్రం చేసుకొనటం యిల్లా సకల గృహకృత్యాలు స్వయంగా నిర్విటించేవారు. భోలానాథ్ గాలి అవసరాలు గుర్తించి, ఎంతో భక్తిశ్రద్ధలతో ఆయన సేవలు చేసేవారు. రాత్రి భోలానాథ్ గారు నిభించిన తర్వాత పడక గబిలోనే ఒక మూల కూర్చునేవారు. ఆ సమయంలో ఆమె శలీరంలో దేవతా ముద్రలు ప్రకటమపుతుండేవి. శలీరం నుండి వెలువడే బిష్టకాంతులతో ఆ గబి అంతా వెలిగిపోతుండేబి. భోలానాథ్ గారు మేలుకొని పున్న సమయంలో ఆ దృశ్యాలను ఆశ్చర్యంతో తిలకిస్తూ కూర్చుండి పోయేవారు.

మొదట్లో అమ్మ యొక్క యా చిత్రమైన శీలలను ఎవరూ

గుర్తించకపోయినా, కాలక్రమేణా ఇరుగు పొరుగు వారి ద్వారా ప్రజలందలకీ తెలియటంతో అమ్మ గులించి ఒక్కిక్కరు ఒక్కిక్క విధంగా చెప్పుకోవడం మొదలైంచి. కొందరు ర్ఘపాపీడగా భావించి ఎవరైనా భూత వైద్యులకు చూపించమనీ, మలికొందరు ఆమెకు ఏదో చిత్రమైన వ్యాధి సోకి పుండవప్పుసీ కనుక మంచి వైద్యుడికి చూపించమనీ భోలానాథ్ గాలికి సలహాలు యిస్తుండేవారు.

ఒకసాి ఆనందమయి అమ్మ వద్దకు ఒక భూతవైద్యుని తీసుకొచ్చారు. అతడు అమ్మను తన ఎదురుగా కూర్చోబెట్టుకుని ఏవో మంత్రాలు ఉచ్చిరస్తూ ఏవేవో తాంత్రిక క్రియలు చేయసాగాడు. మౌనంగా అవస్థి చూస్తూ కూర్చున్నారు అమ్మ. కొంతసేపటి తర్వాత అతడే స్పృహ తప్పి నేలపై పడిపోయాడు. అమ్మ నవ్యతూ అతడిని లేవద్దిసి స్పృహ వచ్చేలా చేశారు. అతడు లేచి నిలబడి అమ్మకు భక్తితో నమస్కరించి, “ఈమెకు మేము చేసేబి ఏమీలేదు. ఈమె సాక్షాత్తు భగవతీదేబి” అని భోలానాథ్ గాలితో అన్నాడు.

సమీప ర్ఘమమైన ‘కాళీకచ్ఛములో’ ‘మహేంద్ర నందజీ’ అనే ఒక గొప్ప పేరు ప్రశ్నాతులున్న ఒక డాక్టరుకు అమ్మను చూపించారు భోలానాథ్ గారు. ఎంతో వుత్తమ సంస్కారపంతుడు, దైవభక్తుడు ఆ డాక్టరు అమ్మను పలశీలించి, అయిన “ఈమె శలీరంలో వ్యక్త మౌతున్న భంగిమలస్తు నిశ్చయంగా దైవముద్రలు. అంతేకాసీ, యామెకు ఎటువంటి అనారోగ్యము లేదు.

మీరు యామెను ఏ వైద్యునికి చూపించవద్దు!” అని చెప్పటంతో ఆ తర్వాత భోలానాథ్ గారు అమ్మను ఏ వైద్యునికి చూపించలేదు.

ఆనందమయి అమ్మకు అప్పుడప్పుడూ కలిగే స్థితి, అప్పయత్తుంగా శలీరంలో యేర్పడే యోగాసనాలు, యోగముద్రలు, యా శలీర క్రియలతో ఆమె బంధుజనుల నుండి కూడా ఎన్నో విమర్శలు, యిబ్బందులు ఎదుర్కొన్నారు. భోలానాథ్ గారు బాజిత్ పూర్ లో ఉద్దీపం చేయటానికి ముందు కొంతకాలము అమ్మ తన పెద్ద బావగారైన రేవతీ బాబు గాలింట్లో వున్నారు. ఆ రీజుల్లో కూడా అమ్మ వంట పని, యింటి పని స్వయంగా చేసుకునేవారు. ఆమె బావగాల సేవలు కూడా చేసేవారు. ఆమె బావగారు కూడా అమ్మను ఎంతో ఆదరభావంతో చూసేవారు. ఆ రీజుల్లో కూడా ఆమెకు సమాధి స్థితి కలుగుతుండేది. అయితే అది అలాటి బిష్టస్థితి అని ఎవరికి తెలియదు. వంట చేస్తూ కూడా ఆమె సమాధి స్థితిలో పడిపోవటం చూసి అందరూ ‘ఈ కోడలు చాలా నిద్రమిసి’ అనేవారు. వంట పాత్రలన్నీ క్రింద పడిపోయినా ఆమెకు తెలిసేదికాదు. తోడికోడలు పచ్చ మాసి ఆ పరిస్థితికి ఎంతో విసుక్కునేది. అమ్మ మామూలు స్థితికి వచ్చిన తర్వాత జిలగినదంతా మాసి సిగ్గుపడి మరల పనిలో నిమగ్గుమయ్యేవారు. అమ్మ ఎంతో శాంత స్వభావరూలు కావటం వల్ల బంధువులు తనను ఎంతగా విమర్శించినా వారిపట్ల కొంచెం కూడా కోపగించుకునేవారు కాదు.

ఆ రోజులలో వీరి బంధువు అయిన ‘నిశేంత భట్టచార్య’ అనే ఆయన ఒకరు వీరింటికి పచ్చి కొన్నాళ్లు పున్నారు. అందుల్ని ఆయన కూడా అమ్మకు కలిగే శరీరక్రియలు చూసి అవి యోగక్రియలు అని గ్రహించలేక భోలానాథ్ గాలితో అమ్మకు వైద్యం చేయించమని ఒత్తిడి చేయసాగారు. ఒకరోజు యా విషయమై ఏమీ పట్టించుకోవటం లేదంటూ కోపంతో భోలానాథ్ గాలిని ఎంతగానో దుర్భాగ్యాలాడాడు. ఆ రోజు అమ్మ ఒక గబిలో యోగాసనంలో కూర్చుని పున్నారు. ఆ సమయంలో అమ్మ తలపై మేలి ముసుగు లేదు. ఒంటిపై బట్టలు కూడా అస్త్రవ్యస్తంగా పున్నాయి. నిశేంత భట్టచార్య భోలానాథ్ గాలిని అమ్మ ప్రవర్తనను విమల్యస్తు తీవ్రంగా నించించసాగారు. అప్పుడు అమ్మ కనులు తెరచి అతనితో ‘నా దుస్తులు సలిగా లేవని నాకు తెలుసు. అయితే నా మనసులో సిగ్గు, సంకోచం వంటి భావాలు కొంచెం గూడా కలగటం లేదు. అలూంటప్పుడు దుస్తులు ఎలా సలచేసుకోగలను? అంటూ అతనివైపు తీవ్రంగా చూశారు. ఆ చూపుతో నిశేంత భట్టచార్య భయంతో తీవ్రంగా వణికిపోయాడు. అప్పటి నుండి అమ్మను విమల్యంపటం మానేశాడు.

అనందమయి అమ్మ ఎప్పుడూ నవ్వు ముఖంతో వుండేవారు. చిన్నప్పటి నుండి కూడా అందరూ ఆమెను ‘ఆనందము’ అనీ, ‘ఆనందకౌ’ అనీ పిలిచేవారు. అంతేకాదు, అమ్మ శరీరము దివ్యతేజస్సుతో మిలమిలా మెలిసిపోతుండేబి.

భోలానాథ్

గాలి సహాదీయోగి భూదేవబాబు వీరింటి ప్రక్కనే వున్న యింట్లో నివసిస్తుండేవారు. ఆయన భార్య ఉపామ్మి పై ఎంతో భక్తి భావంతో వుండేవారు. ఆమె ఆశ్చర్యంగా అమ్మతో “అమ్మా! మీ శరీరం నుండి యింతటి కొంతి ఎలా వస్తింది? నువ్వు కొండలలోకి, చీకటి లోయలలోకి, గుహలలోకి వెళ్లినా, నీ తేజస్సుతో ఆ ప్రాంతమంతా వెలుగులతో నిండిపోతుంది” అనేబి.

1923 సంగాలో భోలానాథ్ గాలిని ఉద్యోగం నుండి తొలగించటం జరిగింది. ఆయన వేరొక ఉద్యోగం కోసం అన్యేషించ సాగారు. క్రీ.స. 1924 చైత్ర బహుళ త్రయోదశి నాడు ఉద్యోగార్థం అమ్మను వెంటబెట్టుకొని డాకా వెళ్లారు. ఆ వూరిలో చాలా చోటు ఆయన ఉద్యోగం కోసం ప్రయత్నించినా ఫలితం శూన్యం. ఆయన నిరాశతో తిలిగి తమ ఊరు వెళ్లిపోవాలని నిర్ణయించుకున్నారు. అప్పుడు ఆనందమయి అమ్మ “తిలిగి వెళ్లిపోవలసిన అవసరం లేదు. ఇంకొక మూడు రోజులు ఓర్చుతో వేచిచూడండి” అన్నారు. సలిగా మూడు రోజులకు ఆయనకు ఉద్యోగం దొరికింది. వైశాఖ శుద్ధ పచితి నాడు డాకా లోని షాన్ బార్ నవాబు తోటలో ‘తోట వ్యవస్థాపకులు’గా నియమింపబడ్డారు.

షాన్ బార్ విశాలమయిన తోట. ఆ తోటలోనే భోలానాథ్ గాలి కుటుంబానికి నివాసగృహం యివ్వబడింది. ఆ రోజులలో అమ్మ ఎక్కువగా మౌనంలో వుండేవారు. ఆహార సంబంధమయిన నియమాలు

కూడా పాటిస్తుండేవారు. 7,8 నెలల వరకు బుతుధర్మం కూడా నిలచిపోతుండేబి. చివరకు అమ్మకు 27-28 సంగాల వయస్సులో బుతుధర్మం శాశ్వతంగా నిలిచి పోయింది.

అమ్మ యింటి పనులన్నీ స్వయంగా చేసుకునేవారు. ఆ రోజుల్లో వీరింట్లో అమ్మ తమ్ముడైన మాఖన్, భోలానాథ్ గాలి అన్న కుమారుడు ‘ఆశు’ వుండేవారు. వాళ్ళ డాకా పారశాలలో చదువుతుండేవారు. వారి కోసం అమ్మ ఉదయాన్నే వంట చేసేవారు. వాళ్ళ భోజనం చేసి పారశాలకు వెళ్లిన తర్వాత మరల స్వాన్నం చేసి చెఱువు నుండి సీళ్ళు తెచ్చి, దేముడికి నివేదన కోసం మరల వంట చేసేవారు. వంటలో వేసే మసాలా పాండి విసరటం, దంచటం, కూరలు తరుగుకొనటం వంటి పనులన్నీ కూడా ఎవరి సహాయం లేకుండా ఒక్కరే చేసుకునేవారు. దేముడి పూజ, సైవేద్యం అయ్యాక భోలానాథ్ గారు భోజనం చేసేవారు. అమ్మ చాలా స్వల్పంగా భుజించేవారు. కొన్నాళ్ళ కేవలం పండ్లు మాత్రమే తీసుకునేవారు.

అప్పటికి, అంటే ఆ రోజులలో అమ్మ యొక్క దివ్యత్వం గులించి అందలకీ తెలియకపోయినా, ఆ ప్రాంతంలో కొండలకి అమ్మ మహాశీయురాలు అనే విషయం తెలియటం వలన ఆమె దర్శనార్థం ప్రజలు రానారంజించారు. కొండరు తరచు అమ్మ వద్దకు రావటం, నిత్యమూ సత్సంగం చేసి వెళ్లటం జరిగేబి.

- నీశేపం

“భర్తు రక్షణ రక్షణం”

శ్రీ పి. సుధాకర రెడ్డి

(విద్యానగర లో మాస్టరుగాల విద్యార్థులలో ఒకలగా పుంటూ, వాలి సాన్స్కృతికాత్మకులు, వాలికి చేరువై, ఆ తరువాత వాలితో పాటు అదే కాలేజీలో హింసల్ లెక్ష రర్ గా కలిసిమెలిసి ఉద్యోగం చేసిన వీలికి మాస్టరుగాలతో పున్న అనుబంధంలో పాఠించిన దివ్యానుభవాలు ఎన్నో, ఎన్నో.)

1969 వ సంతురములలో జ. ఎ. ఇంగ్లీసు లిటరేచర్ రెండవ సంతురము చదువుతున్నప్పుడు మాస్టరుగారు మాకు ఇంగ్లీస్ క్లాసెన్ కి పచ్చేవారు. హాల్ తోషా అనే పాయమ్ పుండేచి. దాన్ని ఆధ్యాత్మిక పరంగా చాలా బాగా ఎక్కుపెట్టిన చేస్తూ చెప్పేవారు. నాటి సంఘంలో పుండే ఫ్యాషన్స్ గులంబి విమర్శించే వ్యాసం ఒకటి పుండేచి. ఆ వ్యాసాన్ని చెప్పు ఇప్పటి సంఘంలోని నిరుపయోగమైన ఫ్యాషన్స్ తో పాశ్చితే ఎంతో విమర్శనాత్మకంగా మరంతో ఇంత్రిసింగ్ గా చెప్పేవారు. ఆయన ఎలాంటి టాపిక్స్ నా ఆధ్యాత్మిక పరంగా ఎంతో ప్రభోదాత్మకంగా చెప్పేవారు.

మొదటిసాలి వాలి రూము కెళ్ళినప్పుడు వాలి టేబుల్ మీద రెండు పాశ్చిలని చూశాను. ఒకటి

సి.వి.వి. గాలిది, రెండవబి బాబాబి. “మా నాన్నగారు సి. వి. వి. యోగం చేసేవారని” చెప్పు నన్ను నేను పరిచయం చేసుకున్నాను. అలా ఆయన్నో ఏర్పడిన పరిచయాన్ని పెంచుకొని నాకొచ్చే డెట్స్ ని తీర్చుకోవడానికి ఆయన రూము తరచుగా వెళ్తాండేవాడిని. వాలితో పరిచయం పెలిగే కొట్టి యింకా యింకా దగ్గరవ్యాలని ఆయనతో గడపాలని అన్నించేచి. అప్పటికి వాలికింత లిప్యు బృందం పుండేచి కాదు. నాకు టూషన్ చెప్పుమని అడిగాను. “నాకలాంటి అలవాటు లేదు. ఇంకెక్కడన్నా చేరు” అన్నారు. “నేను ఇంకెక్కడికీ వెళ్ను” అన్నాను. “కావాలంటే కొన్ని ఎస్సేన్ ఇస్తాను. చదువుకో అంతే గాని టూషన్ చెప్పను” అన్నారు. (1969 - 70) ఒక సంవత్సరమంతా నేను

మాస్టరుగారు కలసి ఒక పాశ్చిన్ని, రాధాకృష్ణ మూర్తిగారు రెండవ పాశ్చిన్ లో పుండేవారం. మాస్టరుగారు నన్ను స్వంత సోదరునిలా ఎంతో అభిమానంగా చూసుకొనేవారు. టైముకి నిద్రలేవకపాశ్చేతే నిద్రలేపేవారు. మేం దగ్గర్లోవున్న సుబ్బమ్మ మెన్ లో భోజనం చేసేవాళ్ళం. నేను స్టడెంట్గా పున్నప్పుడు ఎక్కువగా మాట్లాడేవాళ్ళి కాదు. నాకు 1973 లో ఇక్కడే మా కాలేజీలోనే హింసల్ లెక్ష రర్ గా పుండేగం వచ్చింది. నాకు జాబ్ చెయ్యాలంటే ఎంతో బెరుకుగా పుండేదని మాస్టరుగాలకి చేప్పే, ఆయన రాధాకృష్ణగాలకి చెప్పి పాశ్చిమియో మందిపిన్నే ఆ భయం తగ్గిపోయి నాడ్యాటీ నిర్మయంగా చేయగల్గాను. 1974 లో నాకు పెళ్ళింది.

రాధాకృష్ణగాలికి భీమవరం

కాలేజీ లో లెక్చరర్ గా జాబు వస్తే వారు వెళ్లిపాయారు. వారు ఖాళీ చేసిన పాశర్షన్ లో అంటే మాస్టరుగాలి ప్రక్క పాశర్షన్ లో నేను ప్రవేశించాను. మాస్టరుగాలికి 1975 లో వివాహం జిలగింది. నేను ఆ పాశర్షన్ ఖాళీ చేసి ఆ యింటికి ప్రక్కగా వున్న వేరే యింటిల్లి వేరాను. మాస్టరుగారు ఆ యింటి మొత్తాన్ని తీసుకున్నారు. అలా మాస్టరుగాలికి చేరువగా వుండే అవకాశం లభించటం నా అదృష్టం.

మాస్టరుగాలింట్లో సత్యంగాలు మొదలయ్యాయి. మొదటిల్లి స్ఫూడెంట్స్ ఎక్కువగా వచ్చేవారు. ఆ తర్వాత వారి పేరెంట్స్, ఆ తర్వాత స్థానికులు, చుట్టూ ప్రక్కల వూళ్ళ నుంచి కూడా ఎంతో మంది రావటంతో సత్యంగాలకు వచ్చేవారి సంఖ్య పెలగింది. తర్వాత సాయిబాబా మిషన్ ఏర్పడింది. అందులో నాకు వైన్ ప్రెసిడెంట్ పదవినిచ్చారు మాస్టరుగారు. కాలక్రమేణా మాస్టరుగాలి అనుచర వర్గం పెలగింది. వారి కార్యక్రమాలు పెలిగాయి. వారి కెంతో పేరు ప్రఖ్యాతులు రావటం మొదలైంది. వారు హేతువాదుల దృష్టిలో పడ్డారు. వారితో వాదోపవాదాలు జరిగాయి.

నాకేమన్నా వ్యక్తిగత సమస్యలోన్నే సలహా సంప్రదింపులకు

మాస్టరుగాలి దగ్గర కెళ్లేవాడిని. ఎంతో చక్కగా సలహాలిచ్చేవారు. నా పెళ్ళి విషయంలో ఆయనను సలహా అడిగితే ముందు నేనే స్వంత విరుద్ధయం తీసుకొంటే బాగుంటుందని అన్నారు.

కాసీ నేను మరీ మరీ అడిగితే “నేను పూజలో కూర్చుని చెప్పాను. కాసీ చెప్పింది చెయ్యకపాశంతే కొన్ని యిబ్బందులేర్పడతాయి” అని అన్నారు. దాంతో నేను చేయగలనా? లేదా? అని మధనపడి “వద్దులెండి సార్” అని నా ఇప్ప ప్రకారమే పెళ్ళి చేసుకున్నాను. నా భార్యను బాబా చరిత్ర చదవమనేవారు. భక్తి వుంటే మంచి సంతానం కల్పుతుందనేవారు. వారిలో భక్తి జీజాలు అప్పటించే పడతాయి అని అనేవారు. మా అబ్బాయి పుట్టిన తర్వాత 2, 3, రోజులకు కుడికాలు నీలంగా అయ్యాయి. ఒక్కోసారి నెల్లారు, మద్రాస్ తీసుకెళ్ళి అక్కడి పెద్ద డాక్టర్స్ కి చూపించమన్నారు. ఆప్పడప్పుడు అలా వస్తూండేది. మళ్ళీ దానంతట అదే తగ్గిపాశయేది. మాస్టరుగాలికి చెప్పే ఆ కాలికి కొబ్బలినూనె స్వయంగా పూసి కాపటం పెట్టారు. అప్పడు వెంటనే తగ్గి మళ్ళీ యింత వరకూ రాలేదు. మాస్టరుగాలి దగ్గర మాకెంతో ప్రశాంతంగా వుండేది. వారి అండ మాకుందని కొండంత ధైర్యంగా వుండేది. అస్త్రి ఆయనకు చెప్పకోవాలని అన్నించేది. చెప్పినవస్తీ ఓర్పుగా విని సమాధానాలు, పలిష్టూరాలు చెప్పేవారు. మాకోసం ఆయన తన విలువైన కాలాన్నంతగానో వినియోగించారు.

ఎవరైనా విద్యార్థినీ, విద్యార్థులు మరీ ప్రాప్తిన్గా వుంటే దాని పల్ల ఏమి ప్రయోజనం లేదు అని అవతలవారికి తెలిసేలా చాలా సున్నితంగా, తమాషాగా విమల్యించేవారు. ఎవరైనా గట్టిగా తిట్టిన సందర్భాలు లేవు. అల్లిల పిల్లలెవరైనా చిలిపిగా గొడవ చేస్తుంటే వారి పై జోక్కు వేస్తూ ఆలికట్టేవారే గాని సీలియన్ గా తిట్టేవారు కాదు. ఎవరన్నా చెడిపాశతున్నా పాడైపాశతున్నా “ఇలా వుంటే దెబ్బతినాల్సిస్తుంది ముందు ముందు ” అని కలినంగా, గట్టిగా నిర్మించారు.

వారెప్పుడూ బాబాని ధ్యానించాలి, నామానికి రూపాన్ని జోడించి ధ్యానించాలని చెప్పేవారు. సగుణోపాసన గాక నిర్మణోపాసన గులించి కూడా చెప్పేవారు. ప్రతిదానిలో శక్తిపుంటుంది. బాబాసర్వవ్యాపి. అలా వున్నారని నిరూపించారు కూడా. అందుకనే

ఆయన్ని ధ్యానించమని చెప్పేవారు. ‘నేను’గులంబి ధ్యానం చేయమనేవారు. సగుణోపాసన, నిర్గుణోపాసన వీటిలో ఏది గొప్పది? అని అడిగితే, “ఇందులో ఎక్కువ తక్కువ అను ప్రశ్న లేదు. వాలి వాలి తత్త్వాన్ని బట్టి స్థాయిని బట్టి ఇష్టాయిష్టాలుంటాయి. ఎక్కువ తక్కువల ప్రశ్న లేదు” అని చెప్పేవారు.

కొన్ని కొన్ని కలలు సాధనలో మీ స్థాయిని, స్థితిని సూచిస్తాయి. అందువల్ల కలల్ని డైలీలో ప్రాసుకోమనేవారు.

నేను, మాస్టరుగారు కలసి శ్రీశైలం పూర్ణానందస్వామి దగ్గర కెళ్ళాము. దాదాపు 1 గంట ధ్యానంలో కూర్చున్నారు. నేను బయట కూర్చున్నాను. “మీలద్దరే ధ్యానంలో కూర్చున్నారు, మరి నా సంగతేం చేశారండి. అని అడుగుతున్నాడు” అని మాస్టరుగారు స్వామితో అంటే, “రా బాబు! ఇట్లు కూర్చో” అని పిలిచారు. మళ్ళీ మేము ముగ్గురం ఒక అయిదు నిముషాలు ధ్యానంలో కూర్చున్నాము. “ఇది తర్వాత నీ జీవితంలో పుపయోగపడుంది” అని స్వామి అన్నారు. ఆశ్రమంలో నా చెప్పులు పోయాయి. తర్వాత స్వామి వాలి ఆశీస్సులు తీసుకొని అక్కడ నుండి పాలధార, పంచధారకు బయలు దేరాము. కాళ్ళకు చెప్పులు లేవు. తీవ్రమైన ఎండ వేడికి కాళ్ళ మాడిపోతున్నాయి. అలాగే నడుచుకుంటూ పాలధార పోయేసలకి కాళ్ళ బొబ్బలెక్కాయి. చిత్తికి పుండ్ల పడ్డాయి కూడా. నేను బాధతో, “ఇంక నేను నడవలేను మాస్టరు గారు” అన్నాను. అప్పుడు మాస్టరుగారు కూడా “నా స్థితి అలానే పుంబి. అయితే నువ్వు చెప్పున్నావు, నేను చెప్పటం లేదు. అదే

తేడా” అన్నారు. వాలి పాదాలు చూడగా ఎర్రగా కంబివున్నాయి. నాకెంతో బాధ వేసింది.

మాస్టరుగారు మమ్మల్ని యితర మహాత్మల దగ్గరకూడా పంపేవారు. చివటం అమ్మ దగ్గరకు పోతే అమ్మగారు ప్రత్యేకంగా పిలిపించి మాట్లాడారు. రంగన్న బాబుగాలని, వెంకయ్యస్వామివాలని దల్చంచాము. కాళహస్తిలో గోపాలస్వామి అవధూత మమ్మల్ని మాత్రం రమ్మని అందిని పంపేశారు.

మాస్టరుగారు పగలు నిద్రపోయేవారు కాదు. నేనేమో నిద్ర పోయేయాణ్ణి. ఒక్కిక్క సాల “పగటి నిద్ర మంచిది కాదు” అని గట్టిగా చెప్పేవారు. యోగాసనాలు ఆరోగ్యానికి ఎంతో అవసరం. ఇవి ఒక గురువు దగ్గర నేర్చుకోవాలే గాని ఎవరంతట వారు ఇప్పం వచ్చినట్లు వేయకూడదనీ ధ్యానంలో ఏకాగ్రత కుదరటానికి ముద్దలు అవసరంమనీ, ఎంతగానో పుపయోగపడ్డాయనీ, ఎప్పుడూ బాబా మన దగ్గరే పున్నట్లు భావించటం మంచిదనీ చెప్పేవారు. ఆయన ఎవరూ లేనప్పడు చీరాల స్వామి యిచ్చిన వైలాన్ చీరె పైన వేసుకొని ధ్యానం చేసుకునేవారు.

వారు సైంటిఫిక్ బుక్స్ ఎక్కువగా చదువుతూండే వారు. సత్సంగములో బుధిజం, జైనిజం సంప్రదాయాలలోని గురువుల గులంబి బుక్స్ ని చబివేవారు. ఆయన చాలా స్థిర్ గా చబివేవారు. చబివేటప్పడు, అండర్ లైన్ చేస్తూ చబివేవారు. ఆ అండర్ లైన్ చేసిని, చదువుకుంటూ పోతే మనకు పుస్తకం పూర్తిగా చదవాల్సిన అవసరం లేకుండా పూర్తిగా విషయం అర్థం అవుతుంది.

మన కాలం వృద్ధాకాదు. వాలికి జ్ఞాపక శక్తి చాలా బాగుండేబి. ఏదన్నా విషయం చెప్పు ఎన్నెన్నో విశేషాలను పలానా బుక్ లో ఇలా పుంబి పలానా బుక్ లో అలా పుందని చెప్పుండేవారు.

కాకబలిక్క మనం తినేముందు రెండు ముద్దలు బయట పెట్టాలి. “మన తినే ప్రతి ముద్ద దేముడిచ్చిందే కదా! అనే కృతజ్ఞతా భావంతో తినాలి” అని చెప్పేవారు. ఒక్కిసాల నన్ను “ఏం గురువుగారు” అని తమాషాగా పిలుస్తా “తప్పించుకు తిరుగువాడు ధన్యడు” అని అంటూండేవారు. కొన్ని విషమ పరిస్థితులలో అక్కడుంచి ఒంగోలు కెళ్ళపోయారు. ఆయనకేం మహారాజ్ ఎక్కడకు రమ్మంటే అక్కడికెళ్లారు. ఒంగోలు గడ్డ ఏం పుణ్యం చేసుకుంది గాని తిలిగి తిలిగి వారు చివరకు ఒంగోల్లో స్థిరపడ్డారు. ఒంగోల్లో శరత్ బాబు చేత స్వాల్ పెట్టించారు.

మాస్టరుగారు ఒంగోలు వెళ్ళడంతో మాస్టరు గాలతో సంబంధాలు తగ్గిపోయాయి. “అంతా దేవుడు చేస్తాడులే అని కాకుండా అధర్మాన్ని ఎదుర్కొనాలి, ప్రతిమట్టించాలి” అని చెప్పేవారు. “మనకెందుకు సార్ లేనిపోనిబి” అని అంటే వూరుకునేవారు కాదు. ఇంకా కొన్ని నెలల్లో నమాభి అవుతారనగా ఒంగోలుకు స్వాట్ వాల్యూయేషన్ కి వెళ్ళినప్పుడు మాస్టరు గాలంటికి వెళ్ళాం. మాస్టరుగారెంతో అభమానంగా ఆ రాత్రి అక్కడ ఉండమంటే ఉన్నాం. అదే ఆయనను కడసాల చూడటం. •

సప్తమవ్రక్తి

పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్షిరాల భరద్వాజ

మహాదేవ్ వామన్ సప్తమవ్రక్తి అక్కలోటులో న్యాయవాచిగా వుండేవాడు. అతడి తల్లిదండ్రులు మాధేగావ్ లో నివసిస్తుండేవారు. మహాదేవ్ తండ్రి దినకర్ సప్తమవ్రక్తి స్వతపోగా సప్తమవ్రక్తి రామానికి చెందినవాడు. ఒకప్పుడు ఆ కుటుంబం మాధేగావ్ లో స్థిరపడి అందరూ న్యాయవాదులయ్యారు. బినకర్ సప్తమవ్రక్తి మొదట దణ్ణులైయసి భక్తుడు. అతడు తరచుగా గాణపూర్ వెళ్లి వస్తుండేవాడు. ఒకప్పుడు ఆ క్షేత్రంలోనే అతని భార్య, కొడుకు మరణించడం చేత ఆ శోకం భలించలేక అత్యహాత్య చేసుకోవాలని నభిలోకి దూకాడు. కాని చిత్రమైన లీతిన దత్తస్వామియే అతనిని రక్షించి, అక్కలోటులోని శ్రీ స్వామి సమర్థను ఆత్మయించమని చెప్పారు. అందుకే అటుతర్వాత శ్రీ స్వామి సమర్థుల మరొక రూపమైన శ్రీసాయిబాబా అతని కొడుకు మహాదేవ్ వామన్ సప్తమవ్రక్తి ను గూడ తమ చెంతకు చేర్చుకొన్నారు. సద్గురు సేవ తరతరాలు కాపాడుతుంది.

మహాదేవ్ వామన్ సప్తమవ్రక్తి న్యాయవాచిగా అక్కలోటులో నివసిస్తుండేవాడు. అతనికి 3వ ఏట భార్య, ఒక కుమారుడు చనిపోవడం వలన మానసికంగా అతడెంతో కృంగిపోయాడు. బంధువుల, స్నేహితుల పోద్ధులంతోను, వంశం నిలబడాలన్న సంకల్పంతోనూ అతను రెండవసాలి వివాహం చేసుకున్నాడు. కాని ఆ తర్వాత 4 సంఖ్యల వరకు అతనికి జిడ్డులు కలుగనేలేదు. అంతటితో అతడు మళ్ళీ చిగురిస్తుందని ఆశించిన జీవితం మౌడు అయిపోయినట్లినిపించింది. జీవితంపై అతడు పెట్టుకున్న కొచ్చి ఆశలూ అడియాసలయ్యాయి. సంఖ్య 1913లో శ్రీ సాయిబాబాను దట్టనే అతడి కోలిక నెరవేరగలదని అతని మామగారు సలహా యిచ్చారు. నిజానికి అతడు సాయి

గులించి అంతకుముందే విన్నాడు కాని అతనికి అప్పట్లో ఎట్టి నమ్మకాలూ లేవు. అందువలన అతడు బాబాగులించి శ్రద్ధ వహించలేదు సతిగదా, వాలగులించి తనకు తెలిపిన సహాయాలి పేవడేను గూడ ఎగతాళి చేసి, సాయి గులించిగూడ చులకనగా మాట్లాడాడు. సంఖ్య 1913లో మరలా తమ మామగారు చెప్పినప్పుడుగూడ అతనికి విశ్వాసం కలుగలేదు. కాని అతని తండ్రి గూడ సాయిని దట్టించమని చెప్పారు. ఆ రోజులలో తండ్రి మాట కాదనగల కొడుకులెవరు? కేవలం ఆయన మాట త్రోసిపుచ్చలేక మాత్రమే తన తమ్ముడు పండితరావుతో కలసి అతడుగూడ శిలాండ్రి వెళ్ళాడు. అప్పటినుండి ఆ దంపతులకు సాయితోగల అనుభవాలు శ్రీమతి పార్వతీబాయి సప్తమవ్రక్తి యిలా చెప్పింది : “మావారు మొదటిసాలి శిలాండ్రి వెళ్లినపుడు నమస్కారం చేయడానికి సాయిని సమీపిస్తుంటే ఆయన మావాలని చూచి, “పో, బయటకు!” అని గర్జించి తోసివేసారు. ఆ వేగానికి మావాలి తలపాగ దూరంగా పడింది. ఆయన ఖిన్నుకై రెండు మూడు రోజులు శిలాండ్రిపున్నా బాబా ప్రసన్నులు కాలేదు. ఆయన నిరుత్సాహంతో తిలిగివచ్చి, తమను శిలాండ్రి పంపి, కించపరచినందుకు వారి తండ్రిపై కోపించాడు. అప్పుడు మావారు నన్ను మాధేగాంవ్ లో అత్తగాలింట్లో విడిచి శిలాండ్రి వెళ్ళారు. నాకుగూడ ఎంతగానో వెళ్ళాలనిపించించిగాని ఆ రోజులలో ఏ ఇల్లాలూ భర్త నిర్యాసికి ఎదురు చెప్పేచిగాదు.

తర్వాత ఒకరోజు నాకు స్వప్నంలో మెరుపు మెలిసినట్టింది. అప్పుడు మా ర్మామంలో నీటి కొరత వుండేది. అప్పుడు మాయింట్లో ఒక చుక్కెనా నీరులేదని గుర్తొచ్చి (కలలోనే) జిందె తీసుకుని దగ్గరలోపున్న బాబి దగ్గరకు బయల్దురాను. ఆ కాలంలో జింటి కోడులు వంటలిగా ఇల్లు విడిచి వెళ్ళకూడదనేవారు, కనుక మా మామగారు కోర్చునుండి

వచ్చేలోగా తిలిగి ఇల్లు చేరాలని నేను త్వరితంగా వెళ్ళున్నాను, నేను బాధిని సమీపిస్తుండగా తలకు గుడ్డ చుట్టుకున్న ఫకీరొకరు అక్కడ నిలబడి వున్నారు. ఆయన నాషైపుగా పచ్చి, ‘అమ్మాయి! ఎందుకనవసరంగా శ్రమపడతావు?’ నేనే నీ జండె శుభ్రమైన సీటితో నింపి తెచ్చి పెడతాను’ అన్నారు. నేనాయన భావాన్ని శంకించి భయపడ్డాను. నా ఎదుటే ఆయన కశ్మీ పైకెత్తి మూత్ర విసర్జనకు కూర్చొనడంతో నా అనుమానం దృఢపడి, మాయింటి వైపు పరిగెత్తాను. ఆయన నావెంటనే పస్తూ, “పాలిపోవద్దు. తర్వాత పశ్చాత్తాపడతావు. నీకొకటిద్దామని వచ్చాను” అంటున్నారు. నేను ఇల్లు చేలి తలుపు జడాయించుకున్నాను. ఆ ఫకీరు గూడా తలుపువద్దకొచ్చి, తలుపు సందులలో నుండి గులకరాళ్ళు లోపలికి విసురుతూ, ‘నేను నీకొకటి యిద్దామని వచ్చాను’ అని మళ్ళీ మళ్ళీ అంటున్నారు. దిక్కుతోపక నేను కేకలు పెడదామనుకుంటుండగా కల అంతరించి నిద్ర మెలకువ వచ్చింది.

తెల్లవాలి నా కల గులించి మా అత్తగాలికి చెబుతున్నపుడు మా మామగారు విని మావాలితో, ‘నీ భార్యకు శిలిడీ దల్చించాలని వుండడం వలన ఈ కల వచ్చియుండవచ్చు. ఆమెను తీసుకొని మరొక్కసాలి శిలిడీ వెళ్ళు’ అన్నారు. నా భర్త చికాకుగా, ‘దాని మాటలు పట్టించుకొనేదేమిటి? దానికలా అనిపించడం వల్లనే కల వచ్చింది, నేను మళ్ళీ శిలిడీ వెళ్ళి బాబానుండి న్యానత పాందడం నా కిష్టం లేదు’ అన్నారు. కాసీ మా మామగారు ఆయనను శాంతపరచి (మగ సంతతిలేని) వాళ్ళ వదినగాలనిగూడ తీసుకెళ్ళమన్నారు.

ఆప్రకారమే మేము బయల్దేలి శిలిడీ చేరే సమయానికి శ్రీ సాయిబాబా లెండీ బాగ్ నుండి తిలిగి వస్తున్నారు. ఆయనను చూస్తూనే నేను నివ్వేరబోయాను! నాకు కలలో కనుపించిన ఫకీరు వారే! నన్ను చూస్తూనే ఆయన తమ పాట్ల నిమురుకుంటూ, ‘తల్లి నా కడుపులో ఎంత నిష్పిగా పుందీ! నా నడుము గూడ నిష్పి పుడుతోంది!’ అన్నారు. నాకేమీ అర్థంగాక, ఆయన కేమైందీనని తెలుసుకొవాలనుకున్నాను. వాలి భక్తులెవరైనా బాధ పడుతుంటే వాలి బాధ నివారించేటప్పుడు ఆయన అలా అంటుంటారని నా సాటి భక్తులు చెప్పారు. ఆయనెంత వక్కగా నటించగలరో చూస్తే నవ్వోచ్చింది. నాకపుడర్థం

గాలేదు గాని, కొచ్చికాలం తర్వాత నాకటువంటి నొప్పులే వచ్చి, వాటికనే తగ్గిపోవడంతో ఆయన నాతోనే అలా ఎందుకన్నారో అర్థమై, వాలిపట్ల భక్తి, కృతజ్ఞత కలిగాయి. కొచ్చినేపట్లో బాబా మరీదు చేరాక మేము పూవులు, నైవేద్యమూ తీసుకొని ముందు నా భర్త, ఆయన వెనుక నేనూ వాలి దర్శనానికి వెళ్ళము. మావారు ఆయనను సమీపించగానే బాబా అంతకుముందులాగానే, ‘పో బయటకు’ అని గట్టించారు. కాని నన్ను మాత్రం తమను సమీపించి పాద నమస్కారం చేసుకోనిచ్చారు. పట్టలేని సంతోషంతో నన్ను నేనే మరచాను. బాబా తమ పిడికిలినిండా ఊటి తీసుకొని ‘ఇబిగో, తీసుకో! ఒకటి, రెండు, మూడు, నాలుగు, నీకెందరు కావాలి?’ అన్నారు. ప్రతివాలికీ బాబా ఆశీస్తులు లభిస్తున్నాయి గాని, మావాలికి మాత్రం ‘పో బయటకి!’ అన్నమాటే లభించిందని మావారు బాధపడ్డారు. ఆయన కొంచెం ఆలోచించుకున్నాక, గతంలో వారు బాబాను శంకించి, వాలిపై అపోహపడడం వల్లనే తనకలా జరుగుతోందని తీచింది. ఏమైనా సరే, బాబా ఆశీస్తులు పాందాకగాని శిలిడీ విడిచి వెళ్ళకూడదని వారు నిశ్చయించుకున్నారు. కొచ్చిరోజులలోనే వాలికట్టి ఆవకాశమొచ్చింది.

ఒకరోజు బాబా ఒక్కరే మరీదు ముంగిటపున్న రాత్రిపై కూర్చొని పుండగా మాచి పరుగున సమీపించి, వాలి పాదాలు గట్టిగా పట్టుకొని మావారు కన్నీరు పెట్టుకున్నారు. వాలి తలపై బాబా చేయిపెట్టి ఆశీర్వదించి, తమచెంతనకూర్చోబెట్టుకున్నారు. ఇంతలో గొర్రెల కాపలి ఒకామె వచ్చి తన అలవాటు ప్రకారం బాబా పాదాలు వత్తునారంబించింది. బాబా ఆమెతో మాట్లాడుతున్నారు. వారు చెప్పేదంతా తనగులించేనసి మావారు గుల్చించి ఆశ్రయపోయారు. ‘తన కొడుకును చంపానని ఈ పెద్దమనిషి అంటున్నాడు. నేను ఎవలి జడ్డలమైనా చంపుతానా? సరే. నేనిప్పుడే ఆ జడ్డను ఇతని భార్య గర్జంలో పుంచుతాను’, అన్నారు. మావారెంతగానో సంతోషించి తిలిగి తిలిగి బాబాకు నమస్కారించి మావద్దకొచ్చేసారు. జిలిగినదంతా మాతో చెప్పి, నన్ను ఆరతికి వెళ్ళడానికి త్వరగా సిద్ధంకమ్మన్నారు. నైవేద్యానికి పూర్ణంపోశీల్లి సిద్ధం చేయమని నాతో చెప్పారు. కాని హల్మా తయారు చేయమని బాబా సేవకడు చెప్పాడు. ఆరతి అవగానే భక్తులందరమూ పశ్చాలలోని నైవేద్యం బాబా ముందుంచాము. మాపళ్ళం ఆన్నిటికంబే చివరన పున్నది. అయినప్పటికీ బాబా ప్రత్యేకంగా ముందుకుపంగి, మా పళ్ళంలోని హల్మామాత్రమే తీసుకొని ఆరగించారు! మేమెంతో సంతోషించాము.●

మహాయగ

శ్రీ ప్రతాప కచ్ఛయ్య కాస్తి గారు (ఆగస్టు సంచిక తరువాయి)

శేషతి శేదేవి

కోటి య కా స్త్రి గా ల తో సంపన్ముడైన నారాయణ, "మహానుభావా! తమరెవ్వరో నాకు తేలీదు. సమయానికి ఏతెంచి ప్రాణదానం చేసిన నా పాలిట దైవం మీరే! మీ బుణం తీర్చుకోలేని. అయినా, ఉడుతాభక్తిగా మీకోసం ఏదో ఒకటి చేయాలనిపిస్తున్నాయి. చెప్పండి మీకోసం నేను ఏమి చేయగలను? ఏది కావాలంటే దానిని సమాంచుకొంటాను. ఎంత డబ్బు కావాలన్నా యిస్తాను. దయతో స్వీకరించవలసించి" అంటూ ప్రాధేయపడ్డాడు.

అత్యంత నిలిప్పుడైన శాస్త్రిగారు తనకేమీ వద్దనీ, తనకు కాశీయాత్ర వెళ్ళటానికి తగిన ఏర్పాట్లు సమకూలిస్తే అదే చాలనీ అన్నారు. నారాయణ ఆశ్చర్యపాయాడు. 'ఈయన వైద్యుడు కాడు. మానవులను తలంపజేసేందుకు బిగి వచ్చిన భవరోగ వైద్యుడు. ఎన్నలేనంత ధనం ధారపాయిస్తానన్నా

సున్నితంగా తిరస్కరించిన యతని వైరాగ్యం సాటిలేనిది' అనుకున్నాడు నారాయణ.

కోటయ్య శాస్త్రిగారు కోటయ్య కోటయ్య శాస్త్రిగారు కాశీ క్షేత్రం చేరుకున్నారు. మనసులో దైవచింతన తప్ప ఆయనకు మరొక ఆలోచనలేదు. ఇల్లు, భార్య, తల్లిదండ్రులు గులించిన తలంపే రాదు. దైవధ్యాసయే శాస్త్రిగారు మాలపోయింది.

ఉదయాన్నే గంగాస్నానం చేసి విశ్వేశ్వర దర్శనం చేసుకొని గంగానటి తీరాన యిసుక తిన్నెలపై కూర్చుని కనులు మూసుకుని గంటల తరబడి ధ్యానంలో గడపటం, ఆకతి వేసినప్పుడు జక్కాన్నంతో కడుపు నింపుకొనటం - ఇది అతని బినచర్య!

ఇలా కొన్ని నెలలు గడిచాయి. ఒకరోజు ఒక చిత్రమైన సంఘటన జరిగింది. గంగాతీరాన కనులు మూసుకుని ధ్యానస్తుడై వన్న

కోటయ్య శాస్త్రిగారు మనోనేత్తానికి కాశాయాంబరధారి, దివ్యతేజస్సుతో వెలిగిపోతున్న ఒక యతీశ్వరుడు దర్శనమిచ్చారు. ఆ దర్శనంతో దిర్ఘంతి చెందిన కోటయ్య శాస్త్రిగారు ఒక్కసాలిగా కనులు తెరచి చూశారు. కళ్ళ ఎదురుగా గంగాస్నానం చేసి వస్తున్న ఆ యతీశ్వరుడు చిరునప్పుతో తను చూస్తాడు. తను సమీపిస్తున్నారు. శాస్త్రిగారు పరుగున వెళ్ళి ఆ స్వామి పాదాలపై వాలిపోయాడు. ఆ యతీశ్వరుడే శీర్షీశీర్షీ బాల సరస్వతి స్వామివారు.

శీ బాల సరస్వతి స్వామివారు గొప్ప తపస్సంపన్నులు. శీ లలితా మహాదేవి సాక్షాత్కారాన్ని పొంది, ఆ దేవి ఆదేశంతో సద్గురువై జనులను ఆధ్యాత్మిక మార్గంలో నడిపిస్తున్న గొప్ప మహాత్ముడు. మహిమాన్వితుడైన ఆ స్వామి దర్శనంతో పులకించిపోయారు శాస్త్రిగారు. కరుణామయుడైన ఆ స్వామి శాస్త్రిగారిని తన ఆత్మమానికి

తోడ్డాని వెళ్లారు. ఆయనను తన శిష్యులుగా స్వీకరించారు.

ఆశ్రమవాసియై గురుసేవ
చేస్తూ తపోవిష్టులో కాలం గడుపుతూ
పుండగా అతని తపస్సు ఫలించిందా
అనుట్లు కోటయ్య శాస్త్రిగాలిపై
గురుదేవుల అనురూపం, కృప
వర్షించింది.

ఒక శుభదినాన
శుభముహూర్తాన శ్రీ స్వామివారు
శాస్త్రిగాలకి శాస్త్రోక్తముగా శ్రీ
త్రిపురసుందరీ మహామంతోపదేశం
చేసి బీళ్లనిచ్చారు. గురుదేవుల
పర్యవేక్షణలో చాలాకాలం
మంత్రానుష్టానము చేసిన శాస్త్రిగారు
మంత్రసిద్ధిని, యోగసిద్ధిని
పొందారు. అటు తర్వాత కూడా
శాస్త్రిగారు స్వామివారి ఆశ్రమంలోనే
తన అనుష్టానాన్ని కొంతకాలం
కొనసాగించారు. అలా ఉండగా
ఒకరోజు శ్రీ బాలసరస్వతి స్వామివారు
శాస్త్రిగాలతో, “సీవు యోగసిద్ధిని
పొందాలు. ఇక యింటికి తిలిగి
వెళ్లి ఆదర్శ గృహస్థ జీవితం
గడుపవలసి వున్నది. స్వధర్మాన్ని
ఆచరిస్తూ తపోసాధనలతో
జీవితాన్ని చరితార్థం చేసుకో. సీకు
లలితాదేవి అనురూపు ఎల్లప్పుడూ
ఉంటుంది. సీకు శుభమగును గాక!”
అని ఆశీర్వదించారు. గురుదేవుల
ఆదేశంతో వారివద్ద సెలపు రైకొని
స్వగృహం చేరుకున్నారు శాస్త్రిగారు

జీవనోపాధికై యిల్లు విడువి
వెళ్లిన కుమారుడు ఎంతకాలానికి
తిలిగి రాకపోవటంతో కలత
చెంబిన తల్లిదండ్రులు అతని
జూడ తెలుసుకొనటానికి ఎన్నో

ప్రయత్నాలు చేశారు. కానీ ఫలితం
శూన్యం. ఒక్కగానోక్క కొడుకు
వియోగంతో జీవప్పవాలుగా
బ్రతుకుతున్న తల్లిదండ్రులు,
కన్నీటితో కాలం గడుపుతున్న భార్య
ఉన్నట్లుండి ఒకనాడు కనుల ఎదుట
ప్రత్యక్షమైన శాస్త్రిగాలని చూసి ఎంతో
అనందించారు. ఆయతే వారి కళకు
శాస్త్రిగారు ఎంతో వినూత్తు పోకడతో
దర్శనమిచ్చారు. ఆయన మునుపటి
శాస్త్రిగారు కాదు. తపోవిష్టుతో
వెలిగిపోతున్న ముఖకాంతులు,
దివ్యత్వం వెదజలల్లుతున్న దేహవర్ధస్సు
వారిని దిగ్బ్రంతులను చేశాయి.
‘ఏమిటీ విచిత్రం! ఎక్కడిటి తేజస్సు?’—
వారికేమీ అర్థంకాలేదు. కానీ ఆయన
తపోవిష్టు, నడవడిక వారి సందేహాలను
తొలగించాయి. కాశీలో జిలగిన
సంఘటనలను శాస్త్రిగాల ద్వారా విని
తెలుసుకున్న కుటుంబ సభ్యులకు
సర్వం అవగతమైంది. ఇతడు
అందరివలె సాధారణప్యక్తి కాదని
యోగపురుషుడు, కారణజన్ముడు అని
భావించిన కుటుంబ సభ్యులు యక్కె
అతని తపోసాధనకు ఎటువంటి
అభ్యంతరాలూ కలిగించకూడదని
ధనసంపాదన విషయమై అతనిని
ఎంత మాత్రము ఒత్తిడి చేయకూడదని
నిర్ణయించుకున్నారు.

తన గురుదేవులు ఆదేశించిన
విధముగా గృహస్థధర్మం ఆచరిస్తూ
నిరంతర తపోసాధనలో కాలం
గడుపసాగారు శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారు.
కొంతకాలానికి ఆయనకు
ఒక పుత్రుడు కలిగాడు. పుట్టిన
జిడ్డ శాంతి నక్కల్తంలో జన్మించిన
కారణంగా, నవవర్షా శాంతి,

బ్రాహ్మణ సంతర్పణ జిలపించవలసి
ఉంటుందని పండితులు చెప్పటంతో
అందుకు తగిన శుభముహూర్తం
నిర్ణయింపబడింది. కానీ ఆ క్రతువు
జిలపించేందుకు అవసరమైన
ధనం కోటయ్య శాస్త్రిగాల వద్ద లేదు.
కార్యక్రమం ఎలా జిలపించాలా
అని కుటుంబ సభ్యులు ఆందోళన
చెందసాగారు. ఆయతే విచిత్రం
ఏమిటంటే శాస్త్రిగాలలో మాత్రం
ఎటువంటి ఆందోళన లేదు. పైగా
ఆ పరిస్థితుల్లో ఆయన వైఖలి
కుటుంబంలోని వారిని మలింత
ఆందోళనకు గురిచేసింది. ఆయన
ఊరిలోని ప్రతి ఇంటికి వెళ్లి తన ఇంట్లో
జిలగే శాంతి, పూజాకార్యక్రమానికి,
తాను యిచ్చే విందుకు తప్పక
రావలసినబిగా ఆహ్వానించారు. తనను
వారింప యత్నించిన తల్లిదండ్రులను,
“అంతా ఆమ్మవారు చూసుకుంటుంది.
ఏమీ భయపడవద్ద” అంటూ
ఓదార్చారు శాస్త్రిగారు.

ముహూర్తం దగ్గర పడుతున్న
కొట్టికోటయ్య శాస్త్రిగాల ఇంట్లోనివారు
ఎంతో కంగారు పడసాగారు.
అలా పుండగా సలిగ్గా కార్యక్రమం
జరగటానికి ముందు రోజు ఉదయం
శాస్త్రిగాల ఇంటికి కాకుమాను అనే
సమీప ర్రామం నుండి మాజేటి
శేషయ్య అనే వైశ్వుడు వచ్చాడు.
అతడు శాస్త్రిగాలతో యిలా అన్నాడు:
“అయ్య! నేను శ్రీ లలిత ఆమ్మవారిని
నిత్యము అల్పస్తూ వుంటాను. ఈనాటి
నా భాగ్యం ఏమని చెప్పను! క్రిందటి
రాత్రి నాకు ఆ దేవి స్వప్నదర్శనమిచ్చి,
“చాగండ్ల ర్రామస్సడైన కోటయ్య
శాస్త్రి నా భక్తుడు. అతని ఇంట్లో జిలగే

నవరహశాంతి పూజాకార్యక్రమానికి అవసరమైన సామాగ్రి, సరుకులు, ధనము అన్నింటినీ నీవు సమర్పించుకొనవలసిపున్నది. వెంటనే ఆ పని నెరవేర్పు, నీకు శుభమగు గాక!” అంటూ తన దివ్యశేష్యుల ననుగ్రహించింది. దయతో నేను యిచ్చే ఈ కానుకలు స్వీకరించండి. అదిగో సంతర్పణకు కావలసిన సకల సామాగ్రితో వాకిట్లో ఎడ్డబండి వేచి పున్నది.” శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగాలి కుటుంబ సభ్యులు దిగ్రాంతులైనారు. వాకిట్లోకి వెళ్లి చూస్తే వడ్డనకు అవసరమైన అరటిఅకులతో సహస్ర సమస్త సామాగ్రితో నిండిన ఎడ్డబండి కనిపించింది. ఈ సంఘటనతో శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగాలిపై అమ్మువారి కరుణ ఎంతగా పున్నదో వారికి అర్థమయింది. నాటినుండి వారు శ్రీ శాస్త్రిగాలి చర్యలకు ఎటువంటి ఆటంకము కలిగించేవారు కాదు. ఆయన గురుంచి ఆందోళన చెందేవారు కాదు. అంతటి దేవి అనుగ్రహపాత్రుడు తమకు పుత్రుడుగా జన్మించటం తమ పూర్వజన్మ సుకృతంగా భావించి ఎంతో ఆనందించేవారు.

ఈ వింత సంఘటన చాగండ్ల ర్మామమే కాక కాకుమాను మొదలైన చుట్టుప్రక్కల ర్మామాలన్నింటికి పాకింది. శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారు గొప్ప యోగపురుషుడుగా ప్రజలంతూ భావించసాగారు.

ఆ మర్మాడు కార్యక్రమానికి ఆహ్వానించిన వారికంటే ఎంతో ఎక్కువమంది జనం వచ్చారు. వండిన వంటలు వచ్చినవారికి సరిపడాలేవని వంటవారు ఆందోళన చెంది

శాస్త్రిగాలికి విషయం చెప్పారు. శ్రీ కోటయ్య శాస్త్రిగారు దేవిని స్నిలంబి అన్నపురాశికి కర్మారహితి నిచ్చారు. అమ్మువారికి వంటకాలు అన్నింటిని నివేదించారు. వంటకాలపై వస్తూన్ని కప్పి వడ్డన ప్రారంభించమని వంటవారిని ఆదేశించారు. ఎంతో ఆశ్చర్యం! వండిన పదార్థాలన్నీ ఆక్షయమై అందరూ భోజనాలు చేసిన తర్వాత కూడా పదార్థాలన్నీ మిగిలి ఉండటం అందలని ఆశ్చర్యపిలచింది. ప్రజలెంతగా గౌరవించినా, కోటయ్య శాస్త్రిగాల వైఖలలో మార్పి లేదు. ఎవరు గౌరవించినా, అగౌరవపరచినా పట్టించుకునేవారే కాదు. ఆయన మనసు అన్నింటికి అతీతంగా ఎల్లప్పుడూ దైవచింతనలోనే నిమగ్నమై వుండేది.

భోతిక సుఖాలకు, ఆడంబరాలకు ఆయన దూరంగా ఉండేవారు. అలాంటి వైభోగాలకు ఆయన మనసులో వీసమెత్తు విలువ కూడా లేదు. ఆయన జీవిత విధానం ఎంతో నిరాడంబరంగా పుండేది. ఒక సాధారణమైన లుంగీ, భుజింపై ఒక కండువా - ఇంది ఆయన వస్తుధారణ. ఎవరితోనైనా అవసరమైనంత వరకే మాట్లాడేవారు. ఎల్లప్పుడూ మౌనంగా దేవి చింతనలో దేవి పూజలో, ధ్యానంలో గడిపేవారు. ఊరిబయటి ఒక పెద్ద ఏరు ప్రపాణుండేది. ఆ ఏరులోని సీటి మధ్యలో ఒకచీట ఎత్తెన బండ రాళ్ళు పుండేవి. రాళ్ళతో పున్న ఆ ప్రదేశం సమతలంగా చదునుగా పుండేది. ఆ బండ రాళ్ళ మధ్యన ఎత్తెన ఏపుగా పెలగిన వృక్షాలు కూడా పుండేవి. ఎంతో

నిశ్శబ్దంగా ప్రశాంతంగా పుండే ఆ ప్రదేశానికి వెళ్లి ఆ వృక్షాల నీడలో కూర్చుని ఏకాంతంగా ఎన్నో గంటలు ధ్యానమగ్నులై గడిపేవారు, శ్రీ ప్రతాప కోటయ్య శాస్త్రిగారు.

శ్రీ శాస్త్రిగారు ఎప్పుడూ జనంలోకి వచ్చేవారు కాదు. ఎప్పుడూ ఏకాంతంగా, మౌనంగా గడిపేవారు. ఆయన ఒక మహాత్ముడు అని గుర్తించినప్రజలు కొందరు ఆయనవద్ద నుండి ఉపదేశాలు తీసుకొనాలనే పుద్దేశంతో ఆయన వడ్డకు వచ్చేవారు. కానీ ఆయన ఎప్పులీకి ఎటువంటి మంత్రాలపదేశాలు చేసేవారుకాదు. ఎన్నడూ ఎటువంటి ఉపన్యాసాలు, బోధలు చేసేవారు కాదు. ఆయనను దళ్ళంచాలని వచ్చేవారికి ఆయన అందుబాటులో పుండేవారు కాదు. స్వర్ణమంలోనే కాక యితర ర్మామాల నుండి కూడా ప్రజలు ఆయనను తమ యిండ్లకు వచ్చి లలితా దేవి పూజలు చేయవలసించిగా ప్రార్థించేవారు. అటువంటి అభ్యర్థనను మాత్రం ఆయన తీసిపుచ్చక సంతోషంగా అంగీకిలంచేవారు. ఎంతో భక్తితో వారిండ్లలో దేవి పూజలు నిర్వహించేవారు. ఆయన తమ ర్మామంలో అడుగు పెట్టడమే పరమ శుభప్రదంగా భావించి చుట్టుప్రక్కల ర్మామాల నుండి ఆయా ర్మామ పెద్దలు వచ్చి శ్రీకోటయ్య శాస్త్రిగాలని ప్రార్థించి వారి ర్మామాలకు తీసుకొని వెళ్లేవారు.

- సచేపం

ఘ్వర్తకామగాయి

అనుభ్వవందటవము

శేషుతె అన్నపూర్ణ, 20గోలు

దాపు 30సంవత్సరములక్కితం, ఒకసారి మేము విజయవాడలో రోడ్సుమీద వెడుతుండగా, నా ముందర 3 సాయిబాబా చిన్న ఫోటోలు కింద పడిపున్నాయి. అయ్యా! ఎవరో బాబా ఫోటోలు కింద పడేశారని తీసుకున్నాను. ఆ విధంగా నా దగ్గరకి బాబా వచ్చారు.

అయితే బాబా గులంబి ఏ విషయాలు నాకు తెలియవు, అంటే హోరతులు, చలతు మొదలైన విషయాలు,,, తరవాత మావారి ఉద్యోగాల్లో మేము కందుకూరులో ఉండేవాళ్ళం. అప్పుడు ఒకరోజు నాకు ఈ విధంగా ఒక స్వప్నం వచ్చింది:

మా అబ్బాయి చాలా చిన్న పిల్లలవాడు. వాడు, నేను, సీళ్ళపైన నడుస్తున్నాం. అటి చాలా పెద్ద సముద్రంలా వుంది. దాంటో ఎంతో దూరం కాళ్ళ నొప్పిపుట్టేవరకు నడిచాం. అలా నడిచాక ఒక ఒడ్డున, పాడుబడిన ఇల్లు లాంటిచి వుంది. మూడు వైపులా గోడలున్నాయి, ఒకపైపులేదు. పెద్ద పెద్ద గోడలున్నాయి.

అందులో శిలిడి సాయినాథులు ఒక గోడ పక్క కింద కూర్చుని పున్నారు. నేను, “బాబా ద్వారకామాయి అంటే ఇదేనా?” అనడిగాను. బాబా నా వైపు పలీక్కగా చూసి నవ్వి తలూపుతూ, “ఆ,, వచ్చేసొపుగా, ఇక రా!” అన్నారు. ఆయన దగ్గర ఒక చిన్న ఆమ్మాయి పుంబి. పాట్టి పలికిణి, పాట్టి జూకెట్ వేసుకుని పుంబి. ఆ పాప అప్పుడే చీపురుతో అక్కడ తుడిచి పక్కన పెట్టి వచ్చింది.

నాకు మెలకువ వచ్చేసింది. అప్పుడు తెల్లవారురూము అయ్యింది. తరవాత ఒకటే భయమేసింది. ఇబివరకు మావాళ్ళపరిశే, ‘సీళ్ళ కలలోకొన్నే మంచిది కాదు’ అన్నారు. అందుకని భయం. ‘నేనొక్కదాన్ని వెళ్లినా బాగుండును, అబ్బాయిని కూడా తీసుకెళ్ళాను’ అని బాధపడ్డను.

నాలుగు రోజులు పాచియాక నేను ఒంగోలు వెళ్లాను. అక్కడ మా తోడికోడళ్ళ పుంటారు. వాళ్ళందరూ బాబా భక్తులు. వాళ్ళకి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తెలుసు. వారి ర్ఘంథాలన్నీ పారాయణ చేసుకునేవారు.

నేను మా తోడికోడలతిఁ నాకొచ్చిన కల గులంబి చెప్పి, “కలలో నాతోఁపాటు పిల్లలవాడిని కూడా తీసుకెళ్ళాను, వాడికేదో అపుతుందని నా బాధ” అని చెప్పి ఏడ్చాను. వాళ్ళ “మేము ఇన్ని సంవత్సరాలనించి బాబాని పూజిస్తున్నాము. అయినా మా కెప్పుడూ దర్శనం ఇష్టాలేదు. బాబా గులంబి ఏమి తెలియక పాచియా, సీకు దర్శనం ఇచ్చారు. నువ్వు చాలా అదృష్టవంతురాలివి” అని అన్నారు. మరో రెండు రోజులు పాచియాక, ఇంకొక తోడికోడలు, ‘మేమంతా శిలిడి వెడుతున్నాం, నువ్వుకూడా వస్తోవా’ అనడిగింది. నేను మావారిని అడిగితే, పిల్లలవాడిని కూడా తీసుకుని వెళ్ళమని చెప్పారు. మేమందరం రెండు బస్సుల్లో శిలిడి వెళ్ళాం. దాలిలో బస్సు పాడైపాచియి చాలా ఆలస్యం అయిపాచియంది. దాదాపు శేష్ హోరతి మొదలయ్యే సమయానికి చేరుకున్నాం. బస్సులు ఎక్కడిఁ దూరంగా ఆపారు. అందరూ ఇప్పుడు హోరతికి వెళ్లలేమని, అక్కడే పుండి పాచియారు. నేను

మాత్రం మాతోటికోడలిని తీసుకుని, అక్కడిదాకా వెళ్లి ప్రయత్నిధ్యామని చెప్పి బయలుదేరాను. నేను, మా అబ్బాయి, మా తోడికోడలు ముగ్గురం ద్వారకామాయి దగ్గరకి వెళ్లాం. ఆ రోజుల్లో అక్కడ ఒక చిన్న ద్వారం ఉండేది. ఎవరైనా ముఖ్యమైనవాళ్లు వస్తే ఆ ద్వారం నించి లోపలకి పంపేవాళ్లు. అక్కడినించి సమాధి మంబిరానికి వెళ్లిపోవచ్చు. సలగ్గా మేము వెళ్లిన సమయానికి ఎవరో వస్తే ఆ ద్వారం తెరిచారు. వాళ్లతోపాటు మేము కూడా లోపలికి వెళ్లిపోయాం. మమ్మల్ని ఎవరూ అడ్డుకోలేదు. అక్కడ శేష హోరతి జరుగుతోంది. ఇచివరకు నేనెప్పుడూ ఆ హోరతి వినలేదు. నాకేమి అర్థం కాలేదు. కాసీ, హోరతి అవుతున్నంతసేపూ నేను బాబాతో ఏదో చెప్పుకుంటున్నాను. లోపలున్న దుఃఖమంతా ఆయనతో చెప్పున్నాను. ఆయన వింటున్నారో లేదో నాకనవసరం, నాపాటికి నేను మాట్లాడుతూనే వున్నాను. ఇంతలో మా తోడికోడలు “హోరతి అయిపోయింది, అందరూ వెళ్లిపోయారు, మనం బైటికి వెళ్లాలి రా” అంటోంది. నారేనని, బైటికి వచ్చి మా వాళ్లని కలుసుకున్నాం. వాళ్లందరూ మేము ముగ్గురం ఎక్కడికి వెళ్లిపోయామోనని కంగారు పడుతున్నారట. మేము జిలగినబి చెప్తే, ‘చాలా అదృష్టవంతులు, మేము ఇన్ని సార్లు శిలిడి వచ్చాం, సమయానికి వరుసలో లిట్టీకపోతే, లోపలకి వెళ్లలేమని చెప్పారు. అది నా మొట్టమొదటటి అనుభవం.

తరవాత మేము ఒంగోలు కి రావడం, బాబా గుళ్లో సాయి శీలామృతం, గురువరిత్త ర్ఘంథాలు తెచ్చుకుని పారాయణ చేయటం,

సరోజినమ్మగాలి ద్వారా, సత్యంగాలకి వెళ్లడం జిలగింబి. తరవాత చాలా సంవత్సరాలకి, ఒకసారి, చాలా మంబితో కలిసిప్పిలట్టికి వెళ్లాం. అప్పుడు తెల్లవారురూము హోరతికి వెళ్లాం. అది కాల్తీకమాసం. నేను హోరతినించి బైటికి వచ్చాక బీపారాధన చేసుకున్నాను. మాతో మా అక్క కొడుకు వచ్చాడు. మా అక్క రాలేదు. ఆ అబ్బాయి విపరీతమైన కడుపు నొప్పితో బాధపడుతూ నాకు వచ్చి చెప్పాడు.

హోరతి జరుగుతున్నప్పటినించి ఉంటట, నాకు చెప్పలేదు. నేను చాలా దైర్యంగా వాళ్లందలని అక్కడ ఉండమని, వాడిని తీసుకుని బయలుదేరాను. చిత్తం ఏమిటంటే, నాకు ఎప్పుడూ శిలిడి బాగా తెలిసినట్లు ఉండేది. బైటికి వచ్చి, లిఙ్గ యెక్కి, ప్రభుత్వ ఆసుపత్రికి తీసుకువెళ్లమన్నాను. అక్కడ మన భాష వచ్చిన వాళ్లెప్పరూ లేరు. నేను చెప్పేటి వాళ్లకు అర్థం కాలేదు, నేను ఏడుస్తూ బాబాకి చెప్పుకుంటున్నాను.’ బాబా పీడికి బాగుచేయండి, ఈ పిల్లాడి తల్లి కూడా రాలేదు, ఏ ప్రమాదం జరగకుండా చూడు బాబా’ అని దణ్ణం పెట్టుకున్నాను. నాబాధమాసి, ఈలోపల ఒక నర్సీ గబగబా వెళ్లి, తెలుగు వచ్చిన డాక్టర్ ఉంటే అతన్ని తీసుకు వచ్చింది. ఆయనకి విషయం చెప్పాక, ఆయన ఇంకొక డాక్టరుని తీసుకొచ్చారు. ఆయన బాబుకి ఒక ఇంజన్సన్ చేసి, ‘బాబు కొంతసేపు పడుకుంటాడు, ఏమికాదులెండి’ అన్నారు. వాడు వెంటనే నిద్ర పోయాడు. నేను అప్పుడు నాచుట్టూ అంతా గమనిస్తున్నాను. అలా చూస్తున్న నాకు, గోడమీద ఒక చిత్తపటం కనిపించింది. అది మాసి ఆశ్చర్యపడిపోయాను. అదేమిటంటే,

ఇచివరకు ఒకసారి కలలో, పాడుబడిన ఇల్లు, ఆ ఇంట్లో బాబాతో పొట్టు ఒక పిల్లలిని చూపించారని చెప్పాను కదా, ఆ పిల్లలో కలసిన బాబా ఫోటో గోడమీద కనిపించింది. అదే అమ్మాయి ఫోటో ఇక్కడ వుందేమిటని ఆశ్చర్యమేసింది.

ఈలోపల ఇంకొక పెద్ద డాక్టర్ వచ్చారు. ఆయన బాబా ప్రసాదం, అంటే, తీపి గుళికలు లాంటివి ఇచ్చారు. వాడు అవి తిన్నాక, రెండుసార్లు లఘుశంకకు వెళ్లివచ్చాడు. వాడికి ఆ నొప్పి తగ్గిపోయింది. తరవాత ఇక ప్రమాదం లేదని డాక్టరుగారు మమ్మల్ని పంపించేశారు. ఈ లోపల మా వాళ్లందరూ ఆసుపత్రికి వచ్చేసారు. వాళ్లందరూ, ‘సీకు ఇక్కడ ఆసుపత్రి ఉందని ఎలా తెలుసు, ఒక్కదానివే ఎలా వచ్చేసావ్’ అని ఎంతో ఆశ్చర్యంతో అడిగారు. అంత దైర్యం ఎలా వచ్చింది నాకు మాత్రం తెలిస్తేకదా అనుకుని, బాబుని తీసుకుని మా బసకి వచ్చేసాం.

రెండు సార్లు, నేను చిన్న పిల్లలతో వున్నప్పుడే ఆ పాపసి బాబా ఎందుకు చూపించారో, ఇప్పటికి నాక్కర్ధం కాలేదు. కాసీ ఒక్క విషయం మాత్రం అర్థమయ్యింది. బాబా చలత్తులో చెప్పినట్లు, ‘నా వాడు యొంత దూరాన వున్నా, పిచ్చుక కాలికి దారంవేసి లాగినట్లు, నా చెంతకు రప్పించుకుంటాను’ అన్న బాబా వాక్యం యథాతథంగా నా విషయంలో జిలగింబి. ఆవిధంగా బాబా నన్ను రప్పించి గురుదంపతులకు అప్పగించారనిపిస్తుంది. ఎవరెవలని ఏ రకంగా ఎక్కడకి చేర్చాలో ఆయన కంటే తెలిసిన వారెవ్వరు? అందుకే వారు సమర్థ సద్గురువు!!

●

ఆచార్య లభ్య వీలులు

శ్రీ సాయికుమార్, నెల్లారు

నెల్లారు వాస్తవ్యాలైన శ్రీ సాయికుమార్ గారు పూజ్యోద్ధరణ భరద్వాజ మహారాజ్ గాలితో తన స్ఫుతులను ఈ విధంగా తెలియజేస్తున్నారు.

మేము వెంకటేశ్వర స్వామి, జీవ్నవాడ కామాక్షి అమృతాలిని కొలుచుకునేవాళ్ళము. ఒకరోజు మా నాన్నగారు శిలింపి సాయిబాబా పట్టాన్ని ఇంటికి తీసుకొచ్చారు. అప్పటిదాకా బాబాతో పటచయం లేకపోయినా, వాలిపట్టాన్ని కూడా పూజలో పెట్టుకున్నాం. మరో 3 రోజులకి, సాయిబాబా పక్షపత్రిక మా ఇంటికి వచ్చింది. మా పోస్టమాన్ ఎవరికో యివ్వాలసిన పత్రికలు మాకు యిచ్చేసాడు. అపి చబిని వెంటనే, మేము పత్రికకి జీవిత సభ్యత్వం కట్టేసాము. అప్పుడు పూజ్యోద్ధరణగారు, శ్రీ గురుచరిత్ర, శ్రీ సాయి శీలామృతం గ్రంథాలు పంపించారు. మేమందరం పారాయణ చేసేవాళ్ళం. మా అందలికన్నా మా అమృత చాలా బాగా పారాయణలు చేసేవారు.

పూజ్యోద్ధరణగారు, 1986-87 ప్రాంతంలో ఒకసాలి నెల్లారుకి వచ్చారు. మా ఇంట్లో అందరూ

దర్శనానికి వెళ్లారు. నేను మర్మాడు మధ్యాహ్నం 2-30 ప్రాంతంలో ఒక్కడినే పూజ్యోద్ధరణగారి దర్శనానికి వెళ్లాను. బైట వరండాలో ఇద్దరు అబ్బాయిలు చిన్నగా మాట్లాడుకుంటున్నారు. లోపలి గబిలో పూజ్యోద్ధరణగారు ఒకచాప మీద పడుకుని వున్నారు. వరండా నించి స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నారు. నేను వాళ్ళని పూజ్యోద్ధరణగారు ఎప్పుడు లేస్తారని అడిగాను. ఒక గంట పడుతుందని చెప్పారు. నేను కొబ్బిసేపు కూర్చుని వెళ్లిపోయాను. నేను మరికొంతసేపు వుండి ఉంటే, వాలితో మాట్లాడే అవకాశం వుండేది కదా అని తరవాత చాలా బాధ పడ్డాను. ఆ వయసులో(అప్పుడు నేను ఇంట్లోడియట్ చదువుతున్నాను) ఆ క్రొత్త పటచయంలో (ఆగబిలో వాలిని చూడగానే) ‘వారు చాలా ఉన్నతమైనవారు’ అన్న భావం వచ్చింది.

ఇంకొకసాలి, పూజ్యోద్ధరణగారు నెల్లారు దత్తసాయి మంబిరం వాల్మికోత్సవానికి వచ్చారు. కానేపట్లో సత్యంగం మొదలవుతుందనగా పూజ్యోద్ధరణగారు వెళ్లాను. నేను మాట్లాడకపోయినా నాకు మర్మాడు మా కజిన్, నేను దత్తసాయి మంబిరంలో మాట్లాడకపోయారు. నేను పూజ్యోద్ధరణగారు వెళ్లాను. అక్కడ పూజ్యోద్ధరణగారు “మన బ్రహ్మప్రాణ సాయి శీలామృత పారాయణం. మన కోలిక నెరవేలన తరువాత,

మాట్లాడు అక్కడ ఒక కుటీలో కూర్చుని వున్నారు. సత్యంగ సభ్యులందరు గుడిలో వున్నారు. నేను మాత్రం గుళ్ళోకెళ్ళకుండా నేరుగా పూజ్యోద్ధరణగారు దగ్గరకి వెళ్లాను. పాదనమస్మారం చేసుకున్నాను. ఊటి పెట్టారు. నేను ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఈలోపు మా అమృగారు వచ్చి పూజ్యోద్ధరణగారు నమస్మారం చేసుకున్నారు. పూజ్యోద్ధరణగారు “బాగున్నావామ్మా” అని పలకలించారు. మా అమృత నన్ను నమస్మారం చేసుకొమ్మన్నారు. నేను మళ్ళీ నమస్మారం చేసుకున్నాను. నాకు మళ్ళీ ఊటి పెట్టి నా కళ్ళల్లోకి తీక్షణంగా చూసారు. అప్పుడు కూడా నేను ఏదో మాట్లాడాలనుకున్నాను, కానీ ఆ మాటలు బైటికి రాలేదు. అయితే నేను మాట్లాడకపోయినా నా గులించి వాలికంతా తెలుసుని కాలాంతరంలో నాకు అర్థమయ్యింది.

మర్మాడు మా కజిన్, నేను దత్తసాయి మంబిరంలో మాట్లాడకపోయారు. నేను పూజ్యోద్ధరణగారు వెళ్లాను. అక్కడ పూజ్యోద్ధరణగారు “మన బ్రహ్మప్రాణ సాయి శీలామృత పారాయణం. మన కోలిక నెరవేలన తరువాత,

ఎవరికైనా మరోక ర్ఘంథం ఉచితంగా యివ్వడం చెయ్యాలి” అని యింకా ఏవేవో చెప్పున్నారు. నాకు మనసులో ‘అవి ఫీల సాంత ర్ఘంథాలు కదా, అందుకే అలా చెప్పున్నారేమో’ అని అనిపించింది. ఇలా అనిపించిందో లేదో, వెంటనే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు “ఈ ర్ఘంథాలు నా సాంతం కనుక, ఇవి పారాయణ చేయించడం ద్వారా నేను సామ్య చేసుకోవచ్చని, కొందరు అనుకుని పుండొచ్చు. నేనే కనక ఇలా కాకుండా, వేరేగా పుస్తకాలు రాసి అమ్మితే, రామాయణ భారతాలు చచివే వాళ్ళ కూడా వాటిని పక్కన పెట్టి నేను రాసిన పుస్తకాలు చదువుతారు. చేతకాక కాదు, మార్గం అటి కాదని. నా మీద వున్న దుమారాల్సో యిది ఒకటి” అంటూ చెప్పున్నారు. నా గుండె గుఖేల్ మంచి. నేను యిప్పుడే యిలా మనసులో అనుకున్నానోలేదో, దానికి తగ్గ సమాధానం చేపేసారు. ‘నా మీదపున్న దుమారాల్సో యిదొకటి’ అంటే ‘నాలాంటివాళ్ళ యింకా చాలా మందే వున్నారన్న మాట’ అనుకున్నాను. ఎవరు మనసులో ఏమనుకున్న అన్ని ఆయనకి తెలుస్తాయని ఆరోజు నాకు స్పష్టంగా అర్థమయించి!!

అప్పుడు ఒక రోజు శ్రీ తాడేపల్లి రాఘవనారాయణ శాస్త్రిగాలని కూడా ఆహ్వానించారు. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి సత్సంగం మొదలైన కొంతనేపటికి శ్రీ రాఘవనారాయణ శాస్త్రిగారు వచ్చారు. వెంటనే పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు సత్సంగం ఆపి, వారికి మాట్లాడుటానికి మైక్ ఇచ్చారు. వారు బాగా వృద్ధులు అవ్వడంపల్లి, వారు మాట్లాడేది

ఎవ్వలికీ అర్థం కావడంలేదు. అందరూ అన్యమనస్కంగా వున్నారు. కానీ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు మాత్రం, ఆయన ఉపన్యాసం వింటున్నారు. నాకు చాలా ఆశ్చర్యం వేసింది, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి వినయ విధేయతలకి!

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు తిలిగి బయలుదేరే ముందు వారిని దర్శనం చేసుకుండామని గబగబా మంబిరానికి బయలుదేరాను. ఈసాలి పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలని నాకు ఇంజసీలింగ్ లో సీట్ రావాలని కోరుకుండామని అనుకున్నాను. అక్కడ పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు ఒక గదిలో కూర్చుని వున్నారు. నేను వెళ్లి పాదనమస్కారం చేసుకున్నాను. పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి వైపు చూస్తున్నాను. ఆయన నావైపు చూస్తే, నా మనసులో కోలిక అడుగుదామని నా ఆలోచన. కానీ మాస్టరుగారు ఏమాత్రం నన్ను పట్టించుకోికుండా, ‘కుమాలి’ అని ఎవరినో పిలిచి, ఆమెకి ఏదోచెప్పి, నా చేతిలో ఆపిల్ పండు ముక్క ప్రసాదం పెట్టారు. నేనేమి మాట్లాడకుండా ప్రసాదం తీసుకుని బైటికి వచ్చేసాను.

కానీ వారు సర్వాంతర్యాములు కనుక, నేనెందుకు వచ్చానో, నాకేం కావాలో వారికి తెలుసు కనుక నాకేబి మంబిదో వారే చూసుకునేవారు. ఇప్పుడు వెనక్కి తిలిగి చూసుకుంటే, నా ఉద్దీగరం, వివాహం, అన్ని నాకు అనుకూలంగానే జలగాయి. నేను పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో అందలిలాగా సంభాషించలేదే అని నాకు మనసులో

కొంత కొరత ఉండేది. చాలా రోజుల తరవాత ఒకసాలి స్వప్నంలో, పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగారు మాజంటికి వచ్చి హోలులో కూర్చుని కొంతనేపు, పక్క గబి గుమ్మాలికి చెయ్యి ఆనించి కొంతనేపు, అలా ఇల్లంతా తిరుగుతూ నాతో ఏదో సంభాషించారు. వారితో మాట్లాడాలనే నా కోలికను అలా తీర్చారు అనుకున్నాను.

పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి దయవల్ల, మహాత్ముల దర్శనం కూడా చేసుకున్నాను. రామిరెడ్డితాత, గులాబ్ బాబా, జిల్లెళ్ళమూడి అమ్మ, వెంకయ్య స్వామి, కంచి స్వామి మొదలైన మహాత్ములను దర్శించుకున్నాను. ఇప్పుడు కూడా పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలి సమాధి మంబిరానికి వెళ్లి నమస్కారం చేసుకోగానే, వెంటనే ఏదో ఒక మహాత్ముని సమాధి మంబిరానికి వెళ్లడం జరుగుతుంది. 1985 నించి ప్రారంభమైన పూజ్యశ్రీ మాస్టరుగాలతో పిలిచయం, వారు సమాధి చెందాక కూడా కొనసాగుతోంది. మాలో మానసికమైన మార్పుని తీసుకువచ్చి, మా జీవితాలని చక్కబిట్టి ఈనాటికీ మాకు తోడుగావుండి మమ్మలిని నడిపిస్తున్న, వాలి ప్రేమకు, శిరస్సువంచి పాదాభవందనములు సమ్ముంచుకుంటున్నాను.

జై సాయి మాస్టర్ !!

పరమ పూజ్య ఆచార్య శ్రీ ఎక్కిరాల భరద్వాజ మాస్టరుగారిచే రచించబడిన అపూర్వ ఆధ్యాత్మిక వైజ్ఞానిక గ్రంథములు

SRI GURUPADUKA PUBLICATIONS, C/o.SRI MANGA BHARADWAJA TRUST

Regd.Office: Bhakta Nivas, 12-1-170/46P, Hanuman Nagar, Jaipuri Colony, Nagole, Hyderabad-68.

Phone: +91 - 74160 41550

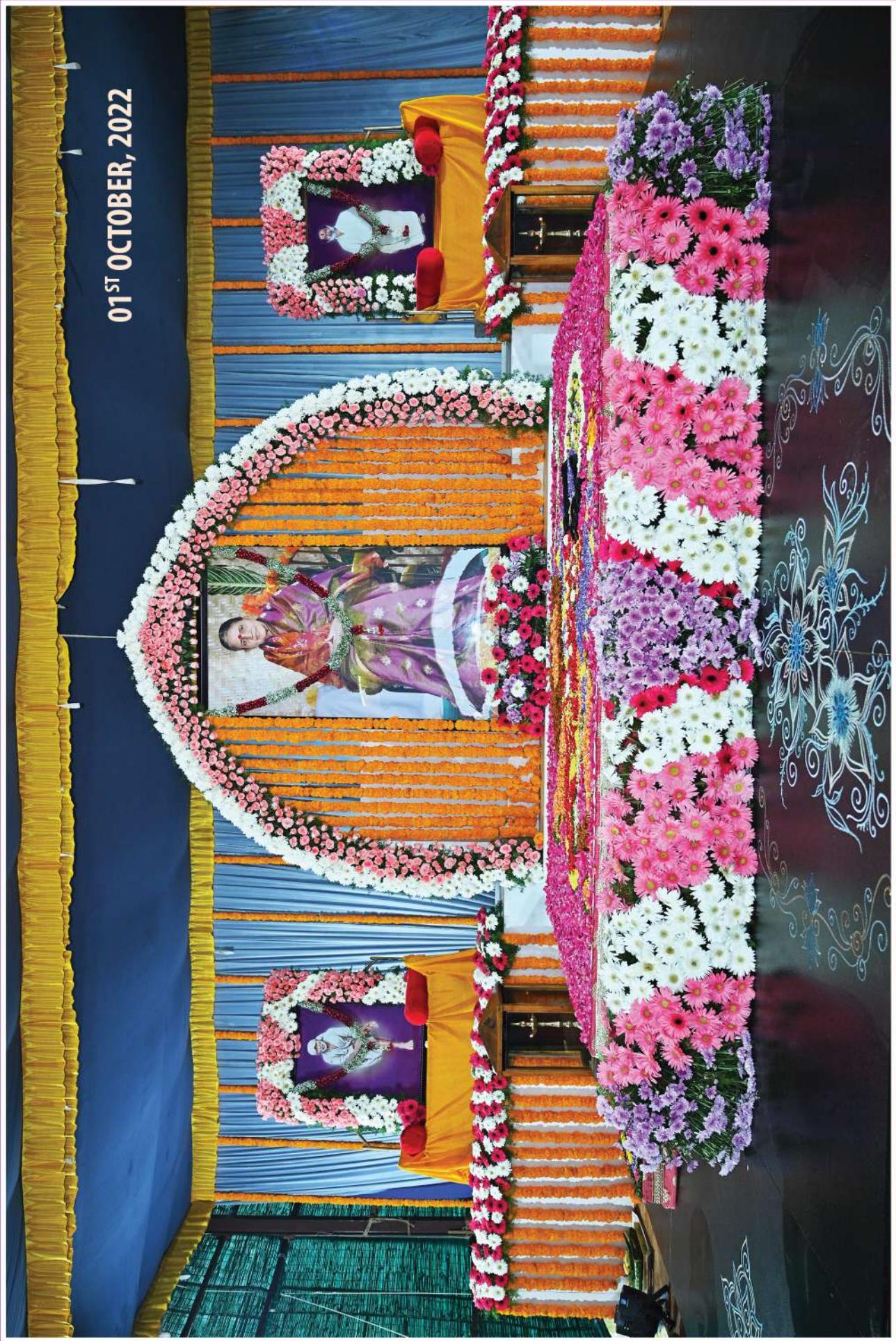
Branch Office : Kondaiah Bunk Street, Kothapeta, Ongole, Prakasam Dist. Andhra Pradesh.

Phone:08592 233271

Send DD in favour of “**Sri Manga Bharadwaja Trust (Publications)**”, payable at **Hyderabad or Ongole**.

ఇతర ప్రచురణలు

శ్రీ సాయి లీలామృతం-శ్రీ గురు చరిత్ర (Bound)	450-00	మహాత్మల ముద్దులిడ్డదు	120-00
శ్రీ సాయి లీలామృతం	150-00	అవధూత చివటం అమృత	70-00
శ్రీ గురు చరిత్ర	150-00	శ్రీ సిద్ధరూడ స్నామి చరిత్ర	70-00
శ్రీ సాయి సన్మిధి	120-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-1	125-00
శ్రీ సాయి మాస్టర్ ప్రవచనములు	125-00	మరో నందదీపం	80-00
శ్రీ సాయినాథ ప్రభోధామృతము	80-00	ఆచార్య అమృత లేఖావళి	40-00
సాయినాథ పూజ	40-00	భగవాన్ శ్రీ భరద్వాజ	175-00
సాయినాథ స్ఫవనమంజరి	10-00	బాలల శ్రీ సాయి లీలామృతము	25-00
శిరిడి ఆరతులు	15-00	మహాశ్రుతముదు	50-00
సాయిబాబాను సేవించడమెందుకు	10-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ స్క్రైప్చలు - పాట్-2	125-00
సత్కంగము - భజన	5-00	బాలల శ్రీ సాయి సన్మిధి	50-00
శిరిడి క్లైష్ట సందర్భము	40-00	బాలల శ్రీ గురు చరిత్ర	50-00
విజ్ఞాన పీచికలు	99-00	శ్రీ సాయి మాస్టర్ నిత్యసత్య ప్రతము	15-00
పరిప్రశ్న	99-00	మాష్టర్ అమృత వాట్లు	100-00
మతమెందుకు?	20-00	BOOKS IN ENGLISH	
విది నిజం?	25-00	Sai Baba the Master	175-00
ధ్యానయోగ సర్వస్వం	99-00	Sree Guru Charitra	99-00
బుద్ధధ్యాన పూడయం	49-00	Supreme Master (Swami Samartha)	99-00
దత్తావతార మహాత్ముం	75-00	Sai Baba of Shiridi and His Teachings	99-00
సంహితాయన గురు ద్విసాహాటి	125-00	Life and Teachings of Hazarat Tajuddin Baba	99-00
పురుషుక్త రహస్యం	40-00	Children's Sai Baba the Master	60-00
సాయిసుక్తి - ఆచార్యవాటి	10-00	BOOKS IN OTHER LANGUAGES	
శ్రీ పాకలపాటి గురువుగారు	49-00	Sadguru Sai Baba (Hindi)	150-00
అవధూత శ్రీ చీరాలస్నామి	49-00	Sai Leelamrutham (Kannada)	150-00
అవధూత శ్రీ వెంకయ్యస్నామి	70-00	Sai Baba Jeevitha Charitham (Malayalam)	220-00
శ్రీ అనందమాయి అమృత	49-00	Sai Baba Leelamrutham (Tamil)	175-00
లిబెట్ యోగి మిలారేపా చరిత్ర	80-00	Sri Guru Charitra (Hindi)	99-00
శ్రీ హజరత్ తాజుద్దిన్ బాబా చరిత్ర	49-00	Swami Samartha (Kannada)	50-00
స్నామి సమర్థ (అక్కల్మై స్నామి)	49-00	Sri Guru Charitra (Kannada)	99-00
మనము - మన సంస్కృతి	70-00	Shiridi Aarathi (Tamil)	15-00
		Stavana Manjari (Tamil)	10-00
		Tibet Yogi Milarepa Jeevitha Charitra (Kannada)	55-00
		Sri Sainath Prabodhamruthamu (Kannada)	65-00
		Sai Sannidhi (Kannada)	120-00
		Sri Guru Charitra (Malayalam)	150-00
		Sri Guru Charitra (Oriya)	150-00

01ST OCTOBER, 2022

Date of Publication: 21st of each month. Permitted to post: 23rd, 24th, 25th and 26th of each month.

Edited, Printed and Published by Dr. R.S. Sasidhar, Ph.D. trustee of Sri Manga Bharadwaja Trust,

Ongole - 523002. Postal Registration Number : Prakasam/16/2021-2023, Regd.No. 37926/83.

శ్రీజీతో అలిపేలుషుంగమ్మ టల్ జన్మదినసోత్వు చేడుకలు బొందూ కాలమాన ప్రకారం భాద్రపద బహుళ దశమి (20-09-2022) తో జన్మన, అంగ కాలమాన ప్రకారము 1, 2 తోచరు 2022 టోలిలోనూ మరియు లో శిరిది సాయనాథుని ముఖసుమారి శ్రీమినిష్ట్రోన లిజయదశమి చేడుకలు తో జాతి లాట తోనిన ఘర్షణచేటి దివ్యా సన్మిధి తో వైభవంగా జరిగాయి.

